

Η Νέα Γενεά

Τετρή φύλλον λεπτὰ 13

12 'Ιανουαρίου 1917

'Αρ. 32

Ο ΘΑΥΜΑΤΟΠΟΙΣ ΣΑΣ

ΔΙΑΣΦΕΔΑΣΤΙΚΑ ΚΑΙ ΔΙΔΑΚΤΙΚΑ

ΠΕΙΡΑΜΑΤΑ ΦΥΣΙΚΗΣ

ΚΛΕΙΣΤΟ ΚΡΑΣΟΠΟΤΗΡΟ ΝΑ ΓΕΜΙΣΗ

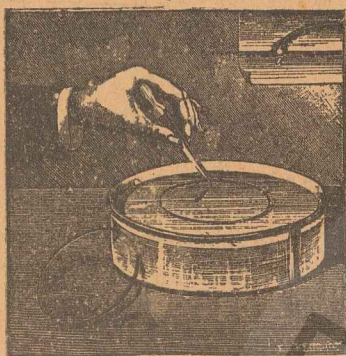
Ο αναγνώστης γνωρίζει ίσως το τέχνασμα του ταχυδακτυλουργού να θέλη γεμάτο κρασοπότηρο εις την θέαν ενός αδειου, χωρίς να εγγίξη ένα εκ των δύο ποτηρίων με το χέρι είτε οπωσδήποτε άλλως. Ένας εκ των φίλων μου πολυμαχός και άρεσκόμενος εις τὰ άσυνήθιστα, έσπεινιθιζε να λύη το πρόβλημα τούτο απλούστατα παραγερίζων το τραπέζι, όπου ήσαν τὰ ποτήρια και στέφων αυτό προαπλευρώς και έπειτα αποσπώντας αυτό πάλιν εις την θέαν του. Άλλ' ήταν επρόκειτο και το κρασί να εξαφανισθῇ έπεκωλειτο ένα άδριστην ανείμα το όποιον έρριπτετο εις το ποτήρι και το έρροφούσε με πολλήν ευχαρίστησιν, ενώ ο παρούς γος μάχος παρητήρει με φθόρον την άεξά φάσιν του κροσίου. !

Εάν σπρόκειτο να συμπεράνη μόνον εκ του τίτλου του πειράματος τούτου ο αναγνώστης θα ήπίθετεν ότι και ήμεεις ήθέλαμεν να προδώμεν εις τοιαύτην άσυνήθειαν, ενώ ήμεεις εν ποούμεν να εξασκουνθώμεν εκτελούντες μόνον σοβόρα πειράματα.

Αποφάντεμεν λοιπόν ήπως δεικνύει η εικόνα μας άρα πολύ ευρήθη και εις τὰ άνω χείλη αὐ των όμοιον μεγέθους κρασοπότηρα, των όποιων τὰ γιάντια χείλη, τοποθετημένα τὸ εν επί του άλλου φαίνονται ότι έρημητικῶς σκεπάζουν αλληλα. Εάν λοιπόν τώρα ήμεεις οιονδήποτε έχον κολλήτερα νερόν, χύσωμεν βαθυρόν επί της πρὸς τὸ έξω έξεχούσης επιφανείας τῶν άνωτέρων ποτηρίων θα ήποθδῃ έκαστος, ότι τὸ νερό κυλιόμενον επί των έξωτερικών τοιχω

μίων και τῶν δύο ποτηρίων θα γυρῇ εις τὸ τραπέζι. Άλλά πρὸς γενικήν έκκλησιν όλων των θεατῶν δέν συμβαίνει έτσι. Τὸ νερό έξα πλοῦται μάλλον επί της ύψηλότερον κειμένης επιφανείας καθ' έλας τὰς πλευράς σταλάζει τέσσα ανάποδα ίσταμένον ποτηρίου πρὸς τὰ άνω άνω τὸ πλευρόν του εις τὸ τοίχωμα του άνω του και μαζεύεται εις τὸν έξωτερικόν χείλιον του κατωτέρου ποτηρίου. Διὰ τὰ γείνη δὲ καλῶς τὸ πείραμα έφροντισαμεν εξ άρχῆς να σκουπίζωμεν καλά τὰ ποτήρια από κάθε ύγρασιν και να εἶνε ταῦτα ξηρά.

Τὸ πείραμα αὐτὸ διδάσκει ότι τὸ έρημηζόν σκέπασμα (καπάκιον) των δύο ποτηρίων εἶνε μόνον φαινομενικόν και πάντοτε μένει τὸ σπιν άτελές, άστε τὸ νερό δύναται τῆς προσκολληθείως εἰρρίσκει τὸν δρόμον του μεταξὺ των χείλεων των ποτηρίων και προχωρεῖ πρὸς τὰ κάτω άποδιώκον τὸν εντός του ποτηρίου πιεζόμενον αέρα,

ΣΥΝΟΧΗ ΚΟΛΥΜΒΩΝ ΧΑΛΚΟΣ

Εάν ειθίσωμεν ένα μελανόχρῶνόνδουλόν εις τὸ νερό η̄ εις άλλο οιονδήποτε υγρόν και τὸ έξαφύγωμεν πάλιν θα ἴδωμεν κολλημένον εις σὺν τὴν σταγόναν. Τώρα άς φαντασθώμεν ότι η̄ ήμεγαλική αὐτή σταγὸν, κόπτεται από δύο ζωντίζας ρομφαῖες, τότε τὰ κάτωθεν τῆς τούτης τῆς γραμμῆς ταύτης κείμενα υγρόν του σπιν σπιν θα κρατηθεῖν από τὰ άνωθεν αὐτῆς και μένα μένει και γίνονται στερεῶς προσκολλημένα μετὰ διότι άλλως θα έπιπτον κάτω και κανέν αντίτροπον βάρος δέν θα τὰ συγκράτει. Τὸ αἶτιν εἶνε η̄ επίδρασις τῆς συνοχῆς, ήτοι τῆς ἀνελκυστικῆς ποικιλίας των σονάτων διαφορικῶς ενεργείας δυνάμεως, η̄ όποια ήμως παρολοῦσε εις την φύσιν την άλληλουσίαν

των έλαχίστων ιεμαχίαν η̄ μυρίων ενός σώματος.

Η συνοχή ήμως έκτός του εις την άρχήν περιγραφέντος παραδείγματος τῶν υολυβδόνων δίλου έχει και την δύναμιν τῆς έλξεως πρὸς τὰ άνω έπως ήμέσως δι' άλλον άπλοῦ, άλλ' ουχι έλιγώτερον ωραίον πειράματος θα καταδείξωμεν. Άς λάβωμεν ένα δακτύλιον από στιλπνὸν χάλκινον κύμα ενός χιλιοστομέτρου πάχους και 8 εκατοστομέτρων διαμέτρου, και άς θέσωμεν αὐτόν με μίαν τοιμηθῆσαν προσεκτικῶς επί της επιφανείας ύδατος και πρὸς μινάλην έκκλησιν όλων έκκινώμεν, οί όποιοι δέν γνωρίζουν τούτους νόμους τῆς φυσικῆς, καθὼς ήμεεις, θα ἴδωμεν τὸν χάλκον αὐτόν διακίβηλον κλυαθῶντα, μολονότι εἶνε άκτάκτως περίπου βαρύτερος από τὸ ύδωρ. Κάθηται καλὰ επάνω εις τὸ νερόν, έπως εις την εικόνα μας φαίνεται άνω δεξιᾶ εις τὸ σημείον α, και κλυμῶθ διακίβηται τῆς αντίστασεως, την όποιαν η̄ συνοχή τῶν νερῶν παρέχει εις αὐτόν.

Εις αὐτότερον δὲ εἶνε τὸ πείραμα τούτο και η̄ επιτυχία του άσφαλεστέρα, εάν τὸν άνω χάλκον δακτύλιον, πρὶν τὸν θέσωμεν εις την επιφάνειαν του νεροῦ τὸν αλείψωμεν με ολίγον λάδι. Ο άναγνώστης εἰκόλως θα καιανοήσῃ ότι ενισθῆ παραιοιάζεται και άλλη φυσική εἰς τῆς άποδήσεως.

ΣΥΝΟΧΗ ΚΟΛΥΜΒΩΝ ΣΙΛΗΡΟΣ

Εκτός της παραπάνω τῶν τελευταίων πειράματων έκτελείται εις την άρχήν εικόνα και ήμεεις ποείτεν τὸ δικαιώμα να επαλάβαμεν και ήμεεις την εἰσιν του λαοῦ ότι αὐ οίδηρος κλυμῶθ, από άλλην έννοιαν.

Διὰ τὸν έκτελέσωμεν τὸ πείραμα μας, γεμίζωμεν ένα ποτήρι με πόδι σχεδόν μέχρι τῶν χείλους με νερό και προσυνηθῆμεν μιν θελόνην τὸν ρομφαῖος μετρίων μεγέθους. Επει το πείραμα από τὸ γραφεῖον μας ένα τεμάχιον χαρτί του γραμμῆτος και τὸ κοπτομεν με τέσ

Η συνέχεια εις την 16ην σελίδα

BIBLIOTHECA MUSEI KAI EKDOSEON

ΔΟΡΕΑ Κατ Χατζη

ΗΜΕΡΟΜ. 29-9-78

23587

— Έγώ, γ. Είμαι από την Αγία η. των
του Ελευθέρου Κόσμου, απήχθητε ο Μά
Τι έχω να κάνω με τον Άνθρωπο :
(Η συνέχεια στο άλλο φύλλο)

ΤΟ ΡΟΜΑΝΤΙΣΜΟ ΤΩΝ ΙΣΠΑΝΙΚΩΝ ΘΑΛΑΣΣΩΝ

Τὰ τομύματα τῶν περιηγητικῶν τοποθεσιολογικῶν, Μπουκανιέρων, Φελιμπουριέρων καὶ περσιανῶν εἰς τὰς Ἀντικὰς θαλάσσας τῆς Ἰσπανικῆς Ἀμερικῆς

ΥΠΟ ΝΟΡΜΑΝ Ι. ΔΑΒΙΝΣΩΝ

(Συνέχεια ἐκ τοῦ προηγουμένου)

Ἐπὶ πολλοὺς μῆνας ὁ Δρέικ περιμένει ἐν τῇ δυσμενείᾳ τῆς Αἰλῆς, καθ' ὅση ἀπεσπύρη εἰς τὴν Πλωμυθὴν καὶ ἔζησεν ἡρώδης πλησίον τῆς οικογενείας του. Τὸν Αὐγουστον ὁμοῦς ἐγέρνετο γνωστὸν ὅτι ἡ Ἰσπανία εἶχεν ἄμει ἐπιδόρ μὴν εἰς τὸ Περάν καὶ εἶχον θέσει πρὸς εἰς διὰ φορα μέρη, διὰ τοῦτο ἡ Βασιλισσα ἐξοργισθεῖσα ἀπεράσισε νὰ γίνῃ νέα ἐκστρατεία ὑπὸ τὴν ἀρχηγίαν τοῦ Δρέικ. Οὗτος ἀνεχώρησε τὴν 28ην Αὐγούστου 1585 καὶ ἐφθασεν εἰς τὰς Καναρίους νήσους, τὰς ὁποίας εὗρεν ἰσχυρὰς ὁχυρωμένας καὶ ἀπορρήτους. Διὰ τοῦτο ἐπρόχωρησε μετὰ πλοία εἰς τὰς Ἀντικὰς Ἰνδίας καὶ ἄμα ἐθεάσεν εἰς τὴν Γουαδελούπην ἐκαθάρσιν τὰ πλοία καὶ ἡτοιμάσθη διὰ τὰς περαιτέρω ἐπιχειρήσεις, μεταβάς πρὸς τοῦτο εἰς τὸ Πορτορικο μετὰ τὸν Χόκινς.

Ὁ σὲρ Τζῶν Χόκινς εἶχε περιέλθει πολλὰ κίς εἰς φιλονικίαν μετὰ τὸν παλαιὸν του φίλον Δρέικ ὅταν δὲ ἐπληρώσαν εἰς τὸ Πορτορικο ἡ σθένος βαρέως καὶ ἀπέθανε ταφείν ἐκεῖ. Τὴν ἰδίαν ἐσπέραν ἐνὸς ὁ Δρέικ ἐκάθητο δεσποῦν εἰς τὸ πλοῖον «Ντεφιάνς» μία ὁδὸς ἐχθρικοῦ πλοίου ἐπεσεν εἰς τὴν καμπίναν, ἐκτύπησε τὸ καθίσμα, εἰς τὸ ὅποιον ἐκάθητο καὶ ἐφύγετο τοὺς ὑποαποστάς του Κλίφορντ καὶ Μπρίουν. Συνέπειά τοῦ τοῦ ὁ Δρέικ ἐγκατέλειπε τὴν ἐπιθεσὶν κατὰ τὸ Πορτορικο καὶ διεκίνηθη πρὸς τὸ Νόμπερ ντὸ Ντρίος, ἀλλ' ἀντελήθη ὅτι δὲν ὑπῆρχεν ἐκεῖ τίποτε ἔχον ἀξίαν ἵνα λεηλατηθῇ.

Τὴν 5ην Ἰανουαρίου 1596 ὁ στόλος ἐπρόχωρησε πρὸς τὸ δυτικώτερον καίμενον Ἑλκῶν δο, ὅπου ἡκυροβόλησε, ἀλλ' ἐκεῖ τὸ κλίμα κατεδείχθη τόσο νοσηρὸν, ὥστε τρεῖς πλοίαρχοι καὶ ὁ ἱατρὸς τοῦ στόλου ἀπέθανον, καὶ αὐτὸς δὲ ὁ Δρέικ προσεβλήθη ἐπὶ ἰσχυρὰς δυσεντερίας.

Τὴν 25ην Ἰανουαρίου ἤρξατο νὰ παραληρῇ ἐκφύγων τὴν ἀναγκαστικὴν του κατὰ τὸν Ἰσπανικὸν καὶ τῆς ἱερᾶς ἐξέτασεως καὶ μετὰ τὴν αὐτὴν ἐδίδιν λάρνακα καὶ τὸ ἔρριπεν εἰς τὴν θάλασσαν ἐν μέσῳ τῶν κλονιστικῶν ὁλῶν τῶν πλοίων, καὶ τῆς συρροῆς τῶν ναυτῶν ἐπὶ τῶν καταστρωμάτων, οἵτινες ἀπεμαρτύρουν τὸν γενναῖον καὶ ριψοκίνδυνον ἀρχηγόν των, ὅστις τοὺς ὠδήγησε νικηφόρως εἰς τὰς ἀννώστους ἐκείνας θαλάσσας. Οὕτω ἔληξε τὸ στάσιον τοῦ σὲρ Φράνς Δρέικ, τοῦ τρομεροῦ θαλασσοῦ, ὅστις μετὰ τὸν τομυριστικὸν ναυτικὸς τοῦ ἐπιχειρήσεως ὑπῆρξεν εἰς ἐκ τῶν σκληροτάτων τοῦ σημερινῶ ναυτικοῦ μεγαλείου τῆς Ἀγγλίας.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Ζ΄.

ΣΕΡ ΒΑΛΤΕΡ ΡΑΛΕΥ.

Ὁ Βάλτερ Ραλέυ ἐγεννήθη τὸ ἔτος 1552 πλὴν εἰόν τοῦ Μπουντιέλου μικροῦ χωρίου τῆς Νοτίαςδε ἐδὼν, κεντρικῆς τῆς Ἀγγλίας ἡ ὁποία παρήγαγε τοὺς περισσότερους ἀπὸ κάθε ἄλλου γενναίους τοποθετικῶν τῶν Δουκῶν θαλασπῶν.

Δὲν ὑπάρχει ἀμφιβολία ὅτι συνήγαγε τὸν Δάδιν Χόκινς, Δρέικ καὶ Γρένβιλ, ὅταν ἦτον ἀκόμη νεανίας καὶ ἡ ποιητικὴ φαντασίᾳ του ἀνεφύγη ἀπὸ τὰς θαυμαστὰς διηγήσεις τῶν παλαιῶν

ἐκείνων λυγρῶν τῶν θαλάσσης.

Ἀνετράφη εἰς τὸ κολλέγιον Ὁριελ τῆς Ὁξφόρδης, ἐμαθε τὴν τέχνην τοῦ πολέμου καὶ τὰς καταισκιώδεις τῶν στρατοπέδων εἰς τὴν Γαλλίαν καὶ τὰς Κάτω Χώρας. Ἐν τῶν ἡμερῶν τοῦ εἶναι τοῦ ἡτο νὰ ἀποικίῃ τὴν Ἀμερικὴν, καὶ ὁ σὲρ διήλθεν ὁριστὸν χρόνον εἰς ἐκστρατείας καὶ εἰς τὴν Αἰλὴν, κατὰ τὸ 1583 ἀναυλήγησε δι' ἰδίαν ἐξέδωκ τὸ πλοῖον «Ραλέυ» διακρίσεων τῶν νῶν. ἵνα συνοδεύῃ τὸν Γκιλμπερτ, ὅστις ἦτο μόνον διὰ νὰ κάμῃ δευτέρην ἐπιδρομὴν πρὸς Δυσμάς. Ἀλλ' ἐπειδὴ ὁ Γκιλμπερτ ἐπὶ τῇ ὁ Ραλέυ ἐπέμεινε εἰς τὴν ἰδέαν του τῆς ἰδρύσεως ἀποικίας, καὶ μετὰ πολλὰς συνεννοήσεις μετὰ τὴν βασιλισσάν ἔλαβεν ἐπίσημον ἀδειαν διὰ τοιαύτην ἐπιχείρησιν.

Ἐξελίξαντες ὑπὸ τὰς διαταγὰς τοῦ Ραλέυ Λέιν, κατὰ τὸ ἔτος 1585 ἀπεδιδάχθησαν αἰτίως εἰς Βινγκανδάκον. Ἡ ἐκθεσίς τὴν ὅριον ἔστειλάν εἰς τὴν Ἀγγλίαν περιέγραψε τὸσαν εὐνοίαν, ὡς τοὺς φυσικοὺς πόρους τῆς ἀποικίας, ὥστε ἡ βασιλισσα ἔδωκεν εἰς αὐτὴν τὸ ὄνομα τῆς Βιργίνιας, ἀλλ' ἐνεκα τῆς κακῆς διανομῆς τῶν ὁποίων ἡ ἐπιχείρησις κατέληξε εἰς κατὰ στραφῇ, καὶ οἱ μεταγενέστες αὐτῆς ἡνιγκασθῇσαν νὰ ἐπιστρέψουν ἐντὸς τοῦ ἔτους.

Ἀλλὰ παρὰ τὸ ἀποθαρρυντικὸν τοῦτο ἀποτέλεσμα ὁ Ραλέυ ἀπέστειλε δευτέραν ἀποικίαν τὸ ἔτος 1587, ὑπὸ τὸν Τζῶν Οὐάιτ, ἀλλὰ καὶ αὐτὴ ἀπέτυχεν ἐπίσης, ἀφού δὲ ἐδαπάνησε 40,000 λίρας εἰς τὴν ἐνοσημὴν τὸν ἐπιχειρήσιν ἐπὶ λίρας τὴν ἀδειάν του εἰς ὁμιλον ἐμπόρων.

Παρήλθον χρόνος καὶ ἔνεκα διαφόρων ὁσφομῶν ὁ Ραλέυ περιέπεσεν εἰς τὴν δυσμένειαν τῆς Αἰλῆς, ἀλλὰ καθ' ὅσον τοῦτο τὸ διάστημα ὁ πῶς του περιστρέφεται εἰς τὸ νὰ διαπραγματεύηται μετὰ καὶ ἡλπίεν ὅτι ἡ βασιλισσα θὰ ἐπεδαφίενε πάλιν εἰς αὐτὸν τὴν εὐνοίαν τῆς, ἀλλ' αὕτη ἦτο προκατειλημμένη ἐναντίον του ὑπὸ θορυβῶν αὐλικῶν.

Ἐγέρθη πρὸς αὐτὴν τῆς ἐξῆς ἐπιστολὴν. «Ἀφού ἡ Ὑμετέρα Μεγαλειότης μετ' ἐγκρίσεως φεν, εἰμαι μόνος εἰς τὸν κόσμον. Εἰμαι λιτομονὴ μόνος εἰς ὅλας τὰς ὑποθέσεις καὶ οἱ ἐχθροὶ μου ἱκανοποιῦν τὰς ἐπιθυμίας των κατ' ἐνοῦν. Ἐπειδὴ ὅμως ἡ βασιλισσα δὲν ἔδωκεν εὐνοίαν ἀπάντησιν, ὁ Ραλέυ κατέγινεν εἰς τὴν σπουδὴν τῆς Γκιανίας καὶ τοῦ Ἑλδράδα, καὶ εἰς τὰς Ἰσπανικὰς ἱστορίας περὶ ἀνακαλύψεως τῆς Ἀμερικῆς. Κατὰ τὰς ἱστορίας ταύτας ὑπῆρχον περιφέρειαι περιέχουσιν χρυσὸν μετὰ τῆς Νότιου Ἀμερικῆς. Ἀνέγραψεν δὲ καὶ περὶ μίας πλείους ἐκτεταμένης ἐκ πλοίων χρυσοῦ, καὶ τοῦ μόνου Μανδῆς, εἰς τὴν ὅποιαν καποῖς μετὰ τῆς ἐπαγγέλλετο φορτωμένος μετὰ θησαυρούς. Διὰ τοῦτο ὁ Ραλέυ ἐμελετοῦσε καὶ ἔκρινε σχέδια.

Ἐν ἔτος πρὶν μετὰ τὴν εἰς τὴν Γουάιναν εἰσελθεῖν πλοῖον ὑπὸ τὸν πλοίαρχον Ἰνδίων νὰ ἐξετάσῃ διὰ τὴν εἰσόδον εἰς τὸν ποταμὸν Ὁρινγκόν. Μεγάλαι προετοιμασίαι ἐγένοντο αἰτινες ἐπρόκειτοσαν πολλὰ σπῆλαι καὶ τὰς καὶ βούλους παρατηρήσεις τῶν θορυβῶν, οἵτινες ἐθεώρουν ὅτι ζῆται χρυσὸν πρὸς ἱερὰ ὕμλους, ἐνῇ πράγματι ὁ Ραλέυ τὸν χρυσὸν ᾔφειλε μόνον διὰ νὰ τὸν χρησιμοποίησιν ὑπὲρ τῆς πατρίδος του.

Ὁ ὑπομάρχος Σέσιλ παρότρυνε εἰς αὐτὸν πᾶσαν δυνατὴν ἐνθουσίαν, καθὼς ἐπίσης ὁ λόδοξος Χόρσο. Οἱ διαδοθέντες μῦθοι περὶ ὑπερμεγέθους

πρόστυτος χρυσοῦ ἐγένοντο κατὰ τὸν πιστευτὸν ὅτι ἄλλως τὸ κοινὸν εἶχε μορφοῦσαι τὴν ἰδέαν ὅτι ὑπῆρχον μεγάλα πλοῖα εἰς τὴν Ἀμερικὴν, ἀπὸ τὰς ποσότητος, τὰς ὁποίας μετέφεραν οἱ Ἰσπανοὶ, δὲν ὑπῆρχε δὲ λόγος, ἵνα παρήμια πλοῖα μὴ ὑπάρχουν καὶ εἰς ἄλλα μέρη τῆς αὐτῆς ἡπείρου.

Ἐκυκλοφόρουν δὲ καὶ πολλοὶ παράδοχοι μῦθοι, μετὰ τῶν ὁποίων καὶ εἰς τὸ ἔσχατον τῶν τῆς χρυσοφόρου χώρας ὑπῆρχε φυλὴ ἀνεφάρτων ἀνθρώπων, καὶ ὅτι τοὺς εἶδε ἔννας περιηγητῆς, ὅστις ἐπίσης εἶδε καὶ μίαν φυλὴν Ἀμαζόνων.

Ὁ σὲρ Βάλτερ Ραλέυ ἀνεχώρησε τὴν 5ην Φεβρουαρίου 1595 ἀπὸ τὴν Πλωμυθὴν μετὰ πλοῖον ἐκ πέντε πλοίων, πλοιαρίων καὶ λέμβων μετὰ πλοῖον τοῦ τοποθετικῶν, ἀποδιδάχθησαν εἰς τὰ πλοῖα πλήρεις ἐλπίδων.

Πρὶν φθάσιν εἰς τὴν Τενερίφον ὁ στόλος ἐχωρήθη καὶ ὁ σὲρ Βάλτερ, ἀφού ἐπεμεινε μίαν ἐξομῆσιν ἐπὶ τῆς Τρινιδαδ, ἔκαστος τοὺς Ἰσπανοὺς προθύμους πρὸς συνεννόησιν, ἀλλ' ἐπειδὴ ὁ Ἰσπανὸς διοικητῆς τῆς Γουανίας δὲν Ἀντόνιο δὲ Μπέρνι, πρὸ τινος χρόνου εἶχε δολίως ἀιμαλωτῆσαι ὁκτώ ναυτὰς τοῦ πλοίαρχου Οὐίντων, ὁ Ραλέυ ἀπεφάσισε νὰ τὸν τιμωρήσῃ.

Ὁ διοικητῆς εἶχε δώσει διαταγὰς νὰ μὴ ἀνέλθῃ κανεὶς Ἰνδὸς εἰς Ἀγγλικὸν πλοῖον ἐπὶ πονηρὰ βασάνων καὶ ἀπαγχονισμοῦ, ἀλλὰ παρὰ τὴν ἀπαγορευτικὴν ταύτην Ἰνδοὶ ἤρχοντο εἰς τὸ πλοῖον καὶ νύκτα παραπονέμενοι διὰ τὴν σκληρότητα τοῦ δικαιοῦ. Εἶχε μοιράσει τὴν χώραν εἰς τοὺς στρατιώτας του καὶ ἕκαστος τοὺς κατοικοῦσιν πρὸς τὴν ἀρχὴν τῆς νήσου, δούλους του, ἄλλους ἀλλοσεύοντες, καὶ ἄλλους βασανίζοντες διὰ νὰ ἀνακαλύψουν τὸς θάσεις, ὅπου εἶχον κρύψει τοὺς θησαυροὺς των. Εἰς πολλοὺς μάλιστα ἔχυνεν βροχὴν λάδι ἐπάνω εἰς τὰ γυνὰ σώματά των.

Ὁ Ραλέυ λέγει, ὅτι ἡνιγκασθῇ νὰ πρὸς τὴν Ἰσπανικὴν φρουράν, διότι ἐν ἐπρωχούσας μετὰ μικρὰς λέμβους μέσα εἰς τὸν ποταμὸν ἐπὶ τετρακόσια μίλλια καὶ ἔμενεν ἡ ἐχθρική φρουρὰ ὁπισθὲν τοῦ ἐκινδύνου νὰ πᾶν καταστραφῇ. Διὰ τοῦτο διέταξε νὰ γίνῃ ἐπιθετικὴ κατὰ τὸν Ἰσπανικὸν φρουρὸν τὸν ἐσπέραν, καὶ ἀφού οὗτοι ἐφωβήσαντο ἐκέραισε τὴν πόλιν λίαν πρῶν. Μετὰ ἀνταλλαγὴν πυροβολισμῶν τινῶν οἱ Ἰσπανοὶ εἰς ἐξομῆσιν τὴν μάχην, ἀλλὰ ἀποβλήσαντο καὶ οἱ Ἰσπανοὶ Μπέρνι μετεφέρθη εἰς τὸ πλοῖον αἰμαλώτους μετὰ τὸν ὅσον πιστὴν του. Ἐπειδὴ δὲ οἱ Ἰνδοὶ τὸν παρεκάλεσαν ἵνα πρὸς ἐκδικησιν διὰ τὰς βασανιστικὰς τῶν Ἰσπανῶν κατὰ τὴν πόλιν, ὁνομαζομένην τοῦ Ἀρ. Ἰωσήφ, ὁ Ραλέυ διέταξε τὴν πυρπολῆσιν τῶν τῶν.

Πρὸς μεγάλην χαρὰν των εἶδον ἐρχόμενα τὰ νὰ εἰν πλοῖον των, τὰ ὁποία ἐνῆμιν κατὰ στρατῶντα. Ὁ Ραλέυ διὰ διαμνηστικῶν συνεννοήθη μετὰ τοὺς κατοικοῦς ἡ ἀρχηγὸς τῶν Ἰνδῶν καὶ ἀνεκρίνασεν εἰς αὐτοὺς ὅτι ὑπῆρχεν μίαν θαλάσσαν, ἡ ὁποία εἶναι ἡ μεγάλη κατὰ τὴν Ἱσπανικὴν ἐχθρὰ τῶν Ἰσπανῶν, ἡ ὁποία τὸν ἀπέσπειρε νὰ ἐλευθερώσῃ τοὺς Ἰνδοὺς καὶ νὰ ἵπτασται τὴν Γουανίαν κατὰ τῶν ἐχθρικοῦ ἐπὶ ἐρωμῶν καὶ κατακτήσεων.

(Ἡ συνέχεια εἰς τὸ ἐπόμενον)

ΙΝΔΙΚΑ ΗΘΗ

ΕΝ ΜΕΣΩ ΤΩΝ ΑΝΘΡΩΠΟΦΑΓΩΝ

ΔΙΕΤΗΜΑ ΤΟΥ ΙΝΔΟΥ ΣΑΡΑΒ ΚΟΥΜΑΡ ΓΚΟΣ

— Κοιμάται, φίλοι μου, εἶπε χαμηλωφώνως ὁ χονδρὸς σκὰρ, δείχνων διὰ τοῦ δακτύλου τὸν ἀνθρώπον ὃ ὅποιος ἦτο μαζεμένος. ἔξω ἀπὸ τὸν κύκλον τοῦ φωτός. Πρὸ πολλοῦ ἤδη ἐλῆσαι νὰ κλινῇ ἡ κεφαλὴ του ἐπάνω εἰς τὴν νεκρὰ του.

— Ἀδελφέ μου, παρατήρησεν ὁ ἄλλοιόφωρος συνιάζων ἀκολουθῶν διὰ τοῦ βλέμματός, ἄλλὰ λοξὰ τὴν μύτην του—εἶναι ξυπνητὸς πρὸς ὅλην τὴν εἶδα νὰ τσακίξῃ ἕνα ἄνθρωπον μετὰ τὸν μεγάλον του δακτύλου.

— Τὸ ἐσκότωσε, ἐφώνησεν ἑρπύς, κατεβὰς τὸν τῆς μάτια. Ὅστε δὲν εἶναι τῆς θρησκείας μου. Ἐγὼ εἶμαι Ζάιν, καὶ δὲν φρονέω κανένα ζῶν πλάσμα.

— Εἶπε μᾶλλον, ὅτι δὲν εἶναι τῆς θρησκείας μας, διέκοψεν ὁ σκὰρ τῆς Βεγκλῆς τοῦ ὁ πῶς, οἱ λεπτοὶ ἄσπεροι δόντες, ἤρχοντο τὸν μύστακα του. Καὶ ἡμεῖς σεβόμεθα τὴν ζωὴν, ἐκ τῆς τῆς περιπτώσεως τῆς νομίμου ὑπερσπείσεως.

Καὶ ἐφώνησε μετὰ τὸ κακοῦν τοῦ θαρέως ἱπποῦ τοῦ ὑποδήματος μίαν σάραν ἡ ὅποια ἐστὶν ῥετο.

— Περιττὸν νὰ κακαρίζω, ἤρχισεν σθερῶς ἕνας πανθῆς, ὁ ὅποιος ἤρχε εἰς τὴν θρησκείαν τῶν θρακῶν. Ἐνδιαφέρει νὰ μάθωμεν ἕνα κοινάτι, ἡ δὲ, διηγήθη ἕνα ἥκοντος ἡ δὲ τὰ λεγόμενα μας, τοῦτέστιν ἐάν πρὸς τὴν νὰ εἶπῃ καὶ αὐτὸς τίποτε ἡ δὲ.

Ἦσαν συνθηκομένοι μέσα εἰς ἕνα τεράν εὐρισκόμενον εἰς τὸν μεγάλον δρόμον, ὁ ὅποιος εἰς ἀπαστασιν μερικῶν ἐκατοντάδων λευγῶν ἀπὸ τῆς εἰς τὴν πόλιν Δελχί. Ἦσαν ἀνθρώποι πάσης τάξεως καὶ παντὸς ἐπαγγέλματος, ἐλθόντες ἀπὸ τὰς τέσσαρας γωνίας τῶν Ἰνδῶν. Ἐμποροὶ τῆς Σιναγκάρ, Καλκῆς τῆς Μπενάρες, κληροῖ τῆς Μορβάρ ὑπάλληλοι ἀπὸ τὰς διαφόρους ἐποχῆς τῶν Ἰνδῶν ἐρχόμενοι εἰς τὰς θέσεις ἡ τὰς οἰκογενείας των. Ἀπὸ τὴν Περσῶν εἰς τὴν Καμπρὴν, ἀπὸ τὴν Κουραχί θως τὴν Ρογκούν, ὅλοι οἱ δρόμοι ὁδηγοῦν πρὸς τὴν Δελχί καὶ ὅλοι οἱ διαμέσου δρόμοι ἀπολήγουν εἰς τὸν μεγάλον δρόμον.

Τοιαυτοτρόπως τὸ τεράν ἦτο πλήρες ἐκείνο τὸ ἐσπέραν. Κατὰ τὴν ἐκ παραδόσεως συνθήκην τῆς Ἀνατολῆς, οἱ ταξιδιῶται καθήμενοι ἐπάνω εἰς τὰς φέδας των καὶ καπνίζοντας τὴν καὶ μίαν τρεχάσαν ἀσπράνη, ἐλαμνε μέσα εἰς τὰς μάτια των, ἀκροῶντας τὰς θαυμαστὰς περιπετειώδεις ἱστορίας τὰς ὁποίας διαδοχικῶς ζῆν γίνονται οἱ παριστάμενοι. Ἐνας νέος Σίχη, ὁ ὅποιος ἦτο ἐλπίον ἀπομειωμένος ἀπὸ τὴν συντριβὴν, διότι δὲν ἠδύνατο νὰ ὑποφέρει τὸν καπνὸν, ἔκρινε νὰ παγώνῃ τὸ αἷμα μετὰ τῆς διηγήσεως του περὶ μαχῶν καὶ κληρονομικῶν ἀνθρώπων εἰς τὴν Ἀρράκων τῆς Βερμανίας. Ἐνας νεὸς γέρον γυναικός, μετὰ πρὸς τὸν ρυθμικὸν νῦν εἰς τὴν Ἀρράκων τῆς Βερμανίας. Ἐνας νεὸς γέρον γυναικός, μετὰ πρὸς τὸν ρυθμικὸν νῦν εἰς τὴν Ἀρράκων τῆς Βερμανίας.

— Μάλιστα, σκετῶν, ἤρχισεν ὁ Ἰνδὸς ἀλλὰ μόνον τὰ ἄρτια θρεῖν καὶ ὅποια ἐλῆσαι πρὸν τὸν ἀνθρώπον, καὶ τὰ ἄρτια ἔντα.

— Εἶναι Σιναγκάρ, διέκοψεν ὁ Ζάιν ἀναστῆσαι, διότι πᾶς δοκλοφῶν τὸ ἦτο ἀπὸ τῆς εἰδος κατέλιν καθὼς μικρὸν γυνί, μετὰ τὸ ἐνδύμενα κομμομένη ὡς τὸ λαμπρὸ, ὅμοιον περὶ ληστῆν, οἱ ὅποιοι εἰς Πουνάχ Γκατ, τὸν εἶχον μετὰ μετὰ τὴν γυνῆα διὰ νὰ τοὺς κλέψουν κατόπιν ἐλῆσαι τὰ τὰ γυνῆα. Καὶ ἀδικαίως ἐνέμετο λόγος περὶ βραμινικῶν ἐπεισοδίων τὰ ὅποια καθίσταντο ἐκπρότερον μετὰ μορφοποιῶν καὶ φωνῶν τῶν ὁποίων κανεὶς δὲν ἐπεχείρει νὰ θέσῃ ἐν ἀντιθέσει τὴν αὐθεντικότητα.

Εἰς μίαν γωνίαν τῆς αἰθούρας, ἔξω τοῦ κύκλου τοῦ φωτός, ἐκάθητο ἀνίτητος ἕνας γέρον σιωπηλός. Δὲν εἶχε προφέρει οὔτε λέξιν, οὔτε σχῆμα τῆς χειρὸς εἶχε κάμει, ἐνῇ οἱ ἄλλοι μετὰ μεγάλας φωνὰς ἤρχοντο ἡ ἐτελειώοντο τὰς διηγήσεις των. Ἐφθάρει μίαν στακτὴν χλαμῆς, ἡ ὁποία ἐφθάρει μέχρι τοῦ γόνατος περὶ τοῦ καὶ ἕνα πλατὺ ἄσπρο πανταλόνι, τὸ ὅποιον ἐπιπτεν ἐπάνω εἰς τὰ πόδια του. Ὁ σκουρός του, ἀπὸ δαυτοῦ σουράχ, μετὰ καὶ βαλῆσαι ἐσκέπαζε σφεδρὸν ἐντελῶς τὰς λευκάς του τρίχας. Πλησίον τῆς φάδας του, ἔκρινε αἱ περι κληρονομικῶν του, ἀπὸ τὴν χορῶν.

Ἡ ἐνδυμῆς του καὶ τὸ ἐξωτερικὸν του δὲν ἤρχοντο διὰ νὰ πληροφωρῶν τοὺς ἄλλους τὰς ἐξιδιώτας περὶ τῆς θρησκείας του. Μόνος αὐτὸς δὲν εἶχε ἀναμειχθῇ εἰς τὴν συνομιλίαν, εἰς τὴν ὅποια δὲν ἐγγυρῶν καὶ ἐν ἥκοντος. Ἐν τούτοις τὸ τοιοῦτο ἔκρινε ἐκπληξιν, διότι ἡ ἀποχὴ αὐτῇ δὲν ἦτο συνήθως μέσα εἰς ἕνα σερά. Δι' αὐτὸ δὲ χωρὶς ἀμφιβολίας ἔνως ἐκ τῶν παρευρισκόμενων τὸν ἐπλησίασε, τὸν ἐχαίρεισε καὶ τοῦ εἶπε μετῴδων.

— Σὺ μόνος λοιπὸν, ἀδελφέ μου, δὲν ἔχεις νὰ μάς διηγήσῃς τίποτε, αὐτὴν τὴν μεγάλην βοά δεῖν. Σκετῶν, ὅτι ἡ συνήθεια ἀπαιτεῖ νὰ μιλῇς. Ὁ ἀνθρώπος τὸν ὅποιον ἠρώτων κατ' αὐτὸν τὴν τρέπον, ἐσκότωσε τὰ μάτια ὡτάν νὰ εἶπῃ νὰ ἀπὸ ὄνειρο. Παρατήρησεν ὅτι ὅλα τὰ βλέμματα ἔσαν ἐπάνω του. Καὶ τρεμάμενος τὸ κεφάλι, ἀπῆλθεν μετὰ τῶν γλυκυτάτων.

— Μὴ ἀπατάσθῃς, φίλοι μου, ἤκουσα ὅλους τὰς διηγήσεις, ἀν καὶ τὰ βλέφαρά μου ἦσαν κλειστά. Ἦκουσα, ἀλλὰ δὲν ὤμνησα διότι δὲν εἶχα νὰ εἰπῶ τίποτε τὸ ὅποιον νὰ δύναται νὰ συγκριθῇ πρὸς τὰς γεμάτας ἀπὸ πάθος ἱστορίας σας.

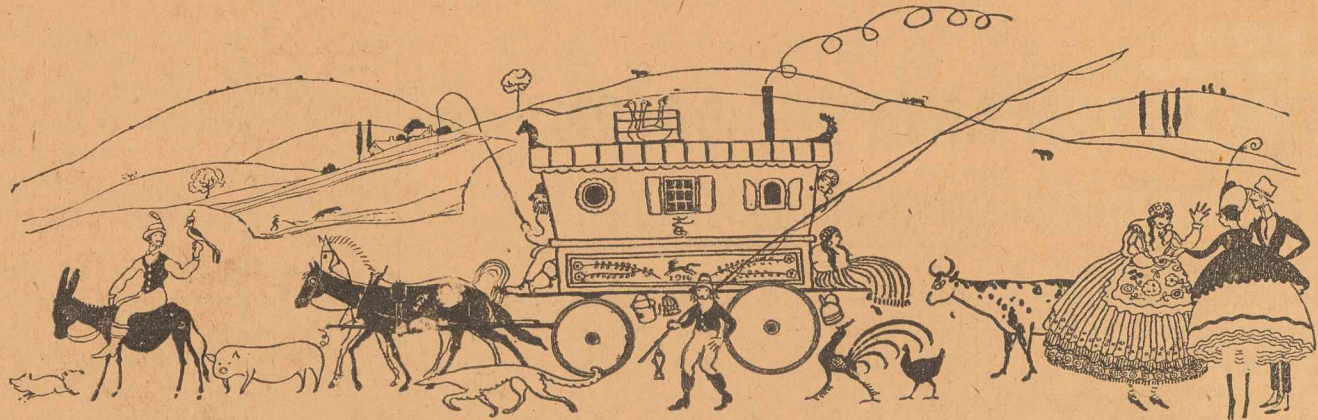
— Οἱ λόγοι εἶναι γλυκοὶ σὰν τὸ μέλι, ἐπὶ νάλαθεν ὁ ἐρωτήσας. Μὰς φανερώσαν ὅτι ἐκεῖ νὰ τὰ ὅποια εἰσέκριναν μετὰ τὸ πνεῦμα σου ὁμιλεῖς πρὸς ἕνα κομμομένη ἀπὸ μαργαριτὰ. Ἐκκρίσας τὸ δι' ἡμᾶς καὶ τὰ ἴσχυα τοῦ Σαραχάτ, ὑποσχεμὴν ὅτι θὰ εἶναι τὰ ὅποια εἰς τὸν ἕνα ἀπὸ τὰς ἡκούσθησαν εἰς τὰς εἰδῶν.

Ἐλθόντων μετῴδων ἡκτινοβόλησαν ἐπὶ τὸν προσώπου τοῦ γέροντος τὰ τὴν κολακείαν, τοῦ καὶ μίαν τρεχάσαν ἀσπράνη, ἐλαμνε μέσα εἰς τὰς μάτια των. Κατόπιν, ἡρώδης τὸ μετῴδων ἐχθρὸν μέσα εἰς τὰς καταστρωμάτων του πασεῖς, ὅπου δὲν ἔμενον πλέον παρὰ ἰχθυὶν πλεῖον.

— Εἶναι ἀληθές, ἀδελφέ εἶπεν ὁ γέροντος ἐδάμεν πολλὰ ἐπάνω μου καὶ καὶ οὐλαὶ αὐταὶ σήμερον πλεῖον, ὅτι μετῴδων ἐν ἀδελφῶν καὶ οὐτε γυνῆα οὐτε σπῆν δὲν μετῴδων διὰ κύριον των. Εἶναι ἀληθές ὅτι δὲν εἶναι χωρὶς ἀνταμωτῶν. Πᾶσα εἰς τὴν ἐρμῶν πολλὰ πρᾶγματα παρὰ τὸν γυνῆα, πᾶς τὰ ἔσας ἐκείνους καὶ αἰσθάνονται καθὼς οἱ ἀνθρώποι, πᾶς συνομιλοῦν μετὰ τῶν, διότι ἔχουν γλῶσσαν καὶ αὐτὰ πᾶς. Ἀλλὰ δὲν πρόκειται νὰ τὰς ἐμὴναι δι' αὐτὰ.

Μίαν ἡμέραν, ἐπειδὴ ὁπὸ τινος κακοῦ εἶχε κάμει ἐλπίτην ἀφελίμον ἐργασίαν καὶ ἠνῶνεν ὅτι ἔπρεπε νὰ ἀνακαλύψῃ μίαν πύργον δέκα πόδων τοῦλάχιστον διὰ νὰ κερδίσῃ τὸν μισθὸν τῶν πλοίων, ἔβγαλε τὴν αὐτὴν διὰ τὴν ἀκαθάρτην ἐρμῶν.

Ἦνεν ἕνα δίκων. Ἦτο ὄψον ἐνὸς σπῆν, ὁ ὅποιος μετῴδων κρατῆσαι πέντε χρόνους εἰς τὴν ἱστορίαν του πρὶν νὰ ἐπανέλθῃ εἰς τὴν πατρὶν καὶ τὴν αὐτὴν. Ἦτο ὄψον ἐνὸς σπῆν, ὁ ὅποιος μετῴδων κρατῆσαι πέντε χρόνους εἰς τὴν ἱστορίαν του πρὶν νὰ ἐπανέλθῃ εἰς τὴν πατρὶν καὶ τὴν αὐτὴν. Ἦτο ὄψον ἐνὸς σπῆ

ΠΑΡΑΜΥΘΙ ΠΟΥ ΠΑΙΖΕΤΑΙ ΑΠΟ ΠΑΙΔΙΑ

ΕΚΕΙ ΠΟΥ ΒΓΑΙΝΕΙ Η ΖΑΧΑΡΗ

(Συνέχεια εκ του προηγούμενου και τέλος)
 Χ α δ ο υ λ α.—'Εδώ είμαι 'γώ, ή ξάδελφός μου; Πούν' τος;
 Τ ό μ α ς.—'Ω, μάϊ Γκόντ μ' μάϊ Γκόντ.
 Θ ο δ ω ρ ι ά.—'Η θεία Χαδούλα... 'Αχ πώς μ'ας τρώαζες, θεία. 'Εκοψες τὸ αἷμα τοῦ θείου Τόμα.
 Τ ό μ α ς.—'Χρὸς ἄρ' εἶ;
 Ν ὦ λ η ς.—'Σὲ ρωτᾷ ποῖά εἶσαι, θεία.
 Χ α δ ο υ λ α.—Τοῦ λόγου σου ποῖος εἶσαι; Μὲ γνορίζεις;
 Τ ό μ α ς.—'Αἱ ἄμ Τόμας Πέτερσον δὲ Πέλι-
 στερ...

Χ α δ ο υ λ α.—Καὶ πὼς γὰρ σὲ γνωρίζω 'γώ;
 Δὸς μου σημάδια νὰ καταλάβω πὼς εἶσαι ὁ ἀδελφὸς τοῦ Λόγια τοῦ Πελιστερὰ.
 Τ ό μ α ς.—Κάταχνα, Κάταχνα.
 Χ α δ ο υ λ α.—Ναὶ ὁ Κάταχνας, αὐτὸ ἦτανε τὸ παρατσούκλι τοῦ Θωμά... τὸ θυμῶμαι.
 Τ ό μ α ς.—'Αἱ ἄμ. 'Αμόλα Κάταχνα...
 Χ α δ ο υ λ α.—'Εμένα μὲ γνορίζεις;
 Τ ό μ α ς.—'Ισὺν ἄρ' Χαϊντούλα... Μάγκαρα.
 Χ α δ ο υ λ α.—Βαγγελλίστρα μου, μὲ γνώρισε.
 'Ετσι μ' ἔλεγε, Μεγάρα... Ναί, ἐγὼ εἶμαι ἡ Μαγά-
 ρα, ἡ ξαδέλφη σου, μὲ θυμᾷσαι; 'Αχ, κακομοίρη
 'Αμόλα... τί κάνεις, πὼς περνᾷς; 'Αχ, πόσα χρό-
 νια περασμένα.

Τ ό μ α ς.—Χάου ἱ Ζωγούλα... Μαυροτσούκα-
 λο...
 Χ α δ ο υ λ α.—Βαγγελλίστρα μου, γὰρ τὴ Ζω-
 γούλα τοῦ Χελιδόνι μὲ ρωτᾷ. Αὐτὸς εἶπε, δὲ μπο-
 ρεῖ, αὐτὸς εἶπε. Τί γίνεσαι, βρε κακομοίρη, εἴς;
 Σα-
 ράντα πέντε χρόνια περάσανε, καὶ εἴς; Θυμᾷσαι,
 ἀκόμα καὶ τὴ Ζωγούλα τὸ Μαυροτσούκαλο; Θυμᾷ-
 σαι, πὼς παίζατε μαζί; Θυμᾷσαι πὼς τὴν ἔδεραγες;
 Θυμᾷσαι, αἱ; Σὲ ποιοῦσε λίγο τὸ δοντάκι σου γι'
 αὐτή... πένταρε ἡ Ζωγούλα μικροπανταρμένη, εἴ τι
 κοίταται τῆς ποῦ τ' ἄφησε κοιλάρφανα...
 Θ ο δ ω ρ ι ά.—Ναί, εἴ τι ἡ Ζωῖτα ἡ φτωχή...
 Τ ό μ α ς.—Πετάει Μαυροτσούκαλο; 'Αου,
 ἄου.

Χ α δ ο υ λ α.—Πέθανε, κ' αὐτὴ καὶ τόσος ἄλ-
 λος. 'Εμεῖς ἀκόμα ζοῖμε, κακομοίρη. Μᾶς ἦτανε
 γερατὸ ν' ἀνταγωνιστοῦμε ἄλλη μὴ φορᾷ... 'Όσο θυ-
 μῶμα τὰ περασμένα, ὅσο συλλογίζομαι τὴ μαύρη
 μάννα σου...
 Τ ό μ α ς.—'Νόου, νόου, ντόντ σὰν ἀμπόλα ἔτ'.

Ν ὦ λ η ς.—Μὴν τοῦ μιλᾷς, θεία, γὰρ τὴ μάννα
 σου. Λέει, τοῦ κάνεις πολὺ κακὸ.
 Χ α δ ο υ λ α.—Καὶ δὲν τὸ βλέπω, παιδάκι μου;
 Αὐτὸς ἔτσι ποῦ σκαρτᾷ... Καὶ τί ἄλλο, βρε 'Αμόλα
 κακομοίρη;
 Τ ό μ α ς.—'Αἱ φρογχοὶ δὴ νέμω... Τέγκανο...
 Χ α δ ο υ λ α.—Βαγγελλίστρα μου, ἀκόμα καὶ
 τὴ χαχὴ τὴ Θεογανὸ θυμῶθηκε.
 Τ ό μ α ς.—Πάλαθ, Πάλαθ...
 Χ α δ ο υ λ α.—Ναί, τὴν Παλιούλη. Τῆς εἶχαμε
 αὐτὸ τὸ παρατσούκλι. Βρ' ἀκόμα καὶ τὴ Θεογανὸ
 τὴν Παλιούλη θυμῶθηκε; Νά, π' ἀνὰ δὲμά σου. Νά.
 Ν ὦ λ η ς.—Μὴν τὸν μουντῶνεις, θεία, ἔτσι

μέσ' τὴ μούρη.
 Χ α δ ο υ λ α.—Βρὲ νά, καὶ πάλι.
 Τ ό μ α ς.—Βρὲ νά.
 Φ α ν ἱ τ σ α.—Τὴ μουντῶνεις κ' ὁ θεὸς ἔτ' ὁ
 μᾶς.
 Χ α δ ο υ λ α.—Νὰ καὶ σὺ... 'Αρῆστε μας, καλὲ,
 ἔτσι κάνουμε ἅμα ἡμῶστε παρτιά. Βρὲ τὸν 'Αμόλα...
 νὰ κ' ἄλλη μὴ φορᾷ... Θυμᾷσαι τὸ παλιάμπλο τὸ
 πατρικό σου, ποῦ πηγαίναμε μὲ τὴ Ζωγούλα καὶ τρῶ-
 γαμε ἀγουρίδες;
 Τ ό μ α ς.—'Ω, γιὰς, ἀγουρίδες... Κόκαρια...
 Χ α δ ο υ λ α.—Ναί, Κοκκιγιά τὸ λέγαν τὸ πα-
 λιάμπλο... τῶρα τὴν ἄλλος, κακομοίρη. Θυμᾷσαι
 καὶ τὸ ρέμα;
 Τ ό μ α ς.—Τρόχαλ... Τρόχαλ...
 Χ α δ ο υ λ α.—Ναί, τὴν Τροχάλη, ποῦ πηγαί-
 ναμε καὶ τρώγαμε βατόμουρα... Θυμᾷσαι ποῦ μὲ
 κινηνοῦσε ἐμένα καὶ τὴ Ζωγούλα, καὶ μὲ τράβηξε
 μὴ μέρα ἀπ' τὸ κοτσίδι, κ' ἔλαινα... νά, νά, ἔ-
 ται τράβα, τράβα.
 Φ α ν ἱ τ σ α.—Τὴν τραβάει τὴ θεία Χαδούλα
 ἀπ' τὴν κοτσίδα.
 Θ ο δ ω ρ ι ά.—Παναγιά μου, τί παράξενα πρά-
 ματα.

Χ α δ ο υ λ α.—Αἱ, φτάνει παιδί, σὲ πιστεύω
 φτάνει, σοῦ λέω, μὲ πόνεσε, παλι' 'Αμόλα, παλιο-
 Κάταχνα... 'Αχ, πὼς μοῦρκεται νὰ τὸν ἀγκαλιά-
 σω... Αὐτὸς εἶπε, αὐτὸς, δὲν ἔχει λόγο.
 Φ α ν ἱ τ σ α.—'Αγάλαςέ τονε, θεία.
 Ν ὦ λ η ς.—Κίς, θεία, κίς.
 Χ α δ ο υ λ α.—'Αχ, ἄφησέ με παιδί, φτάνουν
 τὰ φιλιά, δὲ βαστάω τὰ δάκρυα, ἄφησέ με, ντὲ, μὲ
 τρώπησε μὲ τὰ παλιομυστάκια σου — παλιά 'Α-
 μόλα.
 Τ ό μ α ς.—'Ω, ντίνα Μάγκαρα. Οὐρά, οὐρά.
 Μπρίγ σοῦτς, μπρίγ σοῦτς.
 Ν ὦ λ η ς.—Γλυκὸ μητέρα, φέρε γλυκὸ νὰ τρα-
 γάρουμε τὴ θεία. Φέρε νὰ φάμε κ' ἐμεῖς τίποτα...
 Φ α ν ἱ τ σ α.—Πάω νὰ φέρω 'γὼ γλυκὸ λε-
 μόνι.
 Τ ό μ α ς.—Σὺ ντάρν, οἶτ ντάρν. Σὺ ντάρν,
 οἶτ ντάρν.
 Ν ὦ λ η ς.—Σντάρν, οντάρν, οντάρν. Καθίστε
 κάπου ὀλιε σας. Καθίστε, θεία Χαδούλα.
 Χ α δ ο υ λ α.—Ναί, ἄς καθίσουμε, παιδάκι
 μου...
 Τ ό μ α ς.—Χάου ἱς Μάντο...
 Χ α δ ο υ λ α.—'Ο Μάνθος τὸ Παλιαδερχάρα,
 ὁ φίλος σου; Πέθανε, πάει. Πέρασε βάσανα, μὴν
 τὰ ρωτᾷς.
 Τ ό μ α ς.—'Ασέλην, Χασέλην...
 Χ α δ ο υ λ α.—'Ο Γιώργος ὁ 'Ασέληνος ὁ Ψα-
 ρᾶς, ὁ σύντροφός σου; Πάει, πνίγηκε στὰ πέλαγα.
 Τ ό μ α ς.—Γιάννο... Κοῦκο...
 Χ α δ ο υ λ α.—'Ο Γιάννος ὁ Κρυμνογιάννος ὁ
 τρελλός; Γκεμπίστε ἀπὸνα βράχο, πάει κ' αὐτός.
 Φ α ν ἱ τ σ α.—Πὼς τὰ καταλαβαίνει ἡ θεία, σὰ
 νὰ τὰ ξέρει τ' 'Αγγλικά... εἶδες, Νόλη;
 Ν ὦ λ η ς.—'Άλλο σὰ νὰ τὰ ξέρει, κ' ἄλλο νὰ
 τὰ ξέρει

Τ ό μ α ς.—Τράχσον... Κουντουτσίμα...
 Χ α δ ο υ λ α.—'Ο Γιάσος, τὸ παιδί τοῦ Κουντου-
 τσίμα, πῆγε κ' αὐτὸ μὲ τὰ καράβια, πάει; Χά-
 θηκε, δὲν ξαναγύρισε ποτέ... 'Α, νὰ κ' ὁ γιός μου,
 ὁ Ξενοφώντας μου. Νά, βρε 'Αμόλα, βλέπεις αὐτὸ
 τὸ παλικάρι; Εἰν' ὁ γιός μου, ὁ Ξενοφώντας μου.
 Ξ ε ν ο φ ὠ ν τ α ς.—Πὼς εἶσθε, θείε; Παρλὲ
 βού Φρανσέ;
 Τ ό μ α ς.—Χοῦ ἄρ' γιού;
 Ξ ε ν ο φ ὠ ν τ α ς.—Ξενοφὼν Περιστεριάδης,
 ἀνεψιός σας.
 Τ ό μ α ς.—Πε-ρι-στε-ρι-άν-της, ὦ νό-
 ου, νόου. 'Α-γτόντ λαῖκ ἱτ.
 Ν ὦ λ η ς.—Δὲν τοῦ ἀρέσει τ' ὄνομά σου, κὼρ
 Ξενοφώντας, ἔτσι λέει ὁ θεός. Δὲν τοῦ ἀρέσει, λέει.
 Χ α δ ο υ λ α.—Γιατὶ δὲν τοῦ ἀρέσει τ' ὄνομά
 σου; Αἱ, γιατί; Δὲ σου γιομίζει τὸ μάτι ὁ γιός μου;
 Αἱ, Αἱμόλα; Αἱ;
 Τ ό μ α ς.—Πελίστερ—αἱ, ὦ γιὰς, ὦ γιὰς.
 Ξ ε ν ο φ ὠ ν τ α ς.—Βλέπετε, θείε, τὸ Παρι-
 στεριάδης εἶπε λεπτότερον. 'Ελληνικότερον.
 Τ ό μ α ς.—'Νόου, νόου.
 Ξ ε ν ο φ ὠ ν τ α ς.—Εἴχατε στελεῖν, θείε, καὶ
 μίαν ταχυδρομικὴν ἐπιστολήν.
 Θ ο δ ω ρ ι ά.—Δὲν εἶν' ὄρα, κὼρ Ξενοφώντας,
 τῶρα...
 Ξ ε ν ο φ ὠ ν τ α ς.—'Όχι, πρέπει νὰ καθαρι-
 σθῇ αὐτὸ τὸ ζήτημα.
 Χ α δ ο υ λ α.—Μάλιστα, πρέπει νὰ μᾶς πῇ σὲ
 ποῖνε τᾶξε στελεῖν τὰ λεφτά...
 Θ ο δ ω ρ ι ά.—Ντροπή, θεία Χαδούλα, ὅστερα
 τὰ λέμε...
 Χ α δ ο υ λ α.—Γιατὶ; 'Εμεῖς συγγενίδες τοῦ
 δὲν εἴμαστε;
 Ξ ε ν ο φ ὠ ν τ α ς.—Εἴμεθα, κ' αὐτὸν βα-
 ῖμου μάλιστα.
 Ν ὦ λ η ς.—Δὲν κάνει...
 Ξ ε ν ο φ ὠ ν τ α ς.—Σιωπὴ, μικρὲ.
 Ν ὦ λ η ς.—Κύριε Πελιστεργιάδη...
 Ξ ε ν ο φ ὠ ν τ α ς.—Αὐθάδη.
 Φ α ν ἱ τ σ α.—'Ο Νόλης δὲν εἶνε αὐτάδης. 'Ο-
 ρίστε μας.
 Ξ ε ν ο φ ὠ ν τ α ς.—Δὲν πρόκειται διὰ τὰ λε-
 πτά, κυρία Θεοδωρία, ἀλλὰ... πρέπει νὰ καθαρισθῇ
 τὸ ζήτημα.
 Χ α δ ο υ λ α.—Μάλιστα, πρέπει νὰ μᾶς πῇ τί-
 νος εἶνε τὰ λεφτά.
 Θ ο δ ω ρ ι ά.—Τῶρα παιδί, κ' ἄλλὰ λεφτά.
 Τ ό μ α ς.—Χοῦτ ντοῦ γιού σας, χουτ;
 Χ α δ ο υ λ α.—'Τίποτ', 'Αμόλα. Λέει, τὸ πὼς
 ἀλλάζει αὐτὸς ὁ παλιόκοσμος. Τὴν ἡμέρα ποῦφυγες
 ἀπ' τὸ σπίτι σου κρυφά, καὶ πῆγες στὸ καράβι, ἦ-
 θε ἡ κακομοίρα ἡ μάννα σου κλαίγοντας στὸ γυαλὸ,
 καὶ σοῦστελε ἕνα καρτέλι φωνὴ νὰ καράβι... τὸ
 μόνο ποῦχε νὰ σοῦ δόση. 'Ητανε πολὺ φτωχὴ...
 καὶ τῶρα, νὰ πὼς ἀλλάζει αὐτὸς ὁ κόσμος. 'Εσὺ 'σαι
 ὁ 'Αμόλας; Μπᾶ, δὲν εἶσ' σὺ. Δὲν εἶσαι.
 Τ ό μ α ς.—'Ω, ντόντ ἀμμέβα δις, ντόντ,
 ντόντ.
 Ν ὦ λ η ς.—Μὴν τοῦ θυμᾷς τὰ περασμένα του,
 λέει, θεία, μὴν τοῦ θυμᾷς.
 Χ α δ ο υ λ α.—Γιατὶ, δὲ σου κάνουμε τιμὴ; Βέ-

βαια, βέβαια... δὲ σου κάνουμε τιμὴ.
 Τ ό μ α ς.—Γκόντ. Μπρόκεν μᾶί πάι. Μπρό-
 κεν μᾶί πάι.
 Ν ὦ λ η ς.—Τοῦσπασε τὴν πίτα ὁ κὼρ Ξενοφών-
 τας.
 Τ ό μ α ς.—Σάκα-ράκα, τσάτρα-πάτρα. Θὰ τὰ
 σπᾶσω ὅλα. Θὰ σοῦ σπᾶσω τὰ παρτιά. Πάει ἡ πίτα
 μου, νὰ πᾶρ' ὁ διάολος νὰ πάρη. Δὲ βλέπεις, βρε,
 στραβὸς εἶσαι; 'Ω νὰ πᾶρ' ὁ διάολος νὰ πάρη.
 Ν ὦ λ η ς. Φ α ν ἱ τ σ α.—Μῦλησε ὁ θεός,
 μῦλησε ὁ θεός.
 Θ ο δ ω ρ ι ά.—Μέσα εἶσαι Κύριε. Τί θάρια ἦ-
 ταν αὐτὸ γὰρ μῦληση ἄξαρνα.
 Τ ό μ α ς.—Τί θὰ γίνα τῶρα χωρὶς πίτα; Καὶ
 δὲν ἔχω ἄλλη, νὰ πᾶρ' ὁ... δὲν ἔβλεπες, βρε στρα-
 βάδι, βρε λογιώτατε; Θέλεις τῶρα... 'Θὰ τὰ σπᾶσω
 ὅλα. Σάκα-ράκα, τσάτρα-πάτρα. Στραβωμάρα σ' ἔ-
 σπασε;
 Χ α δ ο υ λ α.—Στραβὸς κ' ἂν εἶσαι σὺ. Μὴ
 μοῦ βρίζεις τὸ παιδί Παλιαμόλα.
 Τ ό μ α ς.—Παλιαμάρα.
 Χ α δ ο υ λ α.—Παλιοβρωμάρα, ἀνάμλλα, θὰ
 σ' τὰ βγάλω αὐτὰ τὰ μάτια.
 Τ ό μ α ς.—Θὰ σ' τὰ ξεκολλήσω τὰ μαλλιά μᾶ-
 μου.
 Θ ο δ ω ρ ι ά.—Κῦτα, μαλλῶνουμε σὰ νάναι ἀ-
 κόμα μικρὰ παιδιὰ.
 Χ α δ ο υ λ α.—Καὶ τότε τί νομίζεις κάναμε;
 Τέτοιος ἦταν αὐτὸς πάντα του. 'Ακαρδὸς ἀνθρω-
 πος...
 Ξ ε ν ο φ ὠ ν τ α ς.—Βέβαια, σεῖς πενήτηντα
 τᾶλληρα...
 Χ α δ ο υ λ α.—'Εμεῖς τίποτα. Τέτοιος ἦταν αὐ-
 τός.
 Τ ό μ α ς.—Θὰ τὰ σπᾶσω ὅλα. Στραβωμάρα νὰ
 σᾶς κῶψη. Σάκα-ράκα, τσάτρα-πάτρα. Θὰ σᾶς ἀρ-
 χίσω καὶ τοὺς δυὸ σας στὶς γροθιές.
 Χ α δ ο υ λ α.—Τέτοιος ἦσονται πάντα σου. 'Ε-
 ται ἔβριζες, μὰ δὲ σὲ φοβόμουν. Τῶρα σὲ γνώρισα
 καλά. Εἶσαι ὁ ἴδιος, ὁ 'Αμόλας, ὁ ἴδιος πάντα σου.
 Σὲ γνώρισα.
 Τ ό μ α ς.—'Ελα, ἔλα, πάρε τὸ γνὸ σου τὸ λο-
 γιῶτα, καὶ στῆθε το. Δίνε του κ' ἐσὺ, δάσκαλε,
 δικολάβε.
 Ξ ε ν ο φ ὠ ν τ α ς.—Θὰ ἔχη συνεπείας αὐτὴ
 σου ἡ διαγωγή. Πάμε μπέρεα.
 Τ ό μ α ς.—Τοῦσπασε, μᾶς σ' ἀρχίσω. Νομίζεις δὲν
 τᾶμαθα ὅλα, ποῦθελες νὰ πᾶς τὸ δῖπλο τῶν φτωχῶν.
 Τῶρα, σοῦ λέω, γιατί ἔχω δυνατὴ γροθιά, κ' ἄς
 εἶμαι γέρος.
 Χ α δ ο υ λ α.—Σὲ πόνεσε μιλᾷς ἔτσι, βρε παλιο-
 ξευώλη, παλιομύπος, μάγκα τοῦ Λιμανιοῦ, λόγι-
 μαγκάρη; 'Ηρθε μὲ τίς χροῦσες ἀλμυρίδες, μὲ τὰ
 τᾶλλαρά σου, μ' αὐτὰ τὰ μούτρα ποῦναί, σὰ νὰ σὲ
 φάγαν τὰ μυρμηγκᾶ, καὶ νομίζεις δὲ σὲ ξέρω. Πα-
 λιαμόλα, παλιοκαρναῖ.
 Τ ό μ α ς.—'Αφῆστε τὴν αὐτὴν νὰ λέη. Τὴν ἔ-
 ρω, ἡ ἱζία εἶπε, ἡ ἱζία.
 Φ α ν ἱ τ σ α.—Φύγατε.
 Τ ό μ α ς.—'Εγὼ κ' ἕνα δῖπλο... εἶνε φτωχὴ
 ὅς εἶνε, ξέρω πὼς νὰ τὴν ξεθυμῶσω 'γὼ...
 Θ ο δ ω ρ ι ά.—Κλείστε τὴν πόρτα, Νόλη.
 Τ ό μ α ς.—Τῶρα, ἔλατε σεῖς ἐδῶ, παιδιὰ, κα-
 θίστε περὶ κοντά μου... 'Αχ, νὰ πᾶρ' ἡ ὀργή, ἔμεινα
 χωρὶς πίτα. ἔλαβα κ' ἕνα γράμμα σήμερα... δὲν εἶ-
 μαί στὰ καλά μου... Κάτι ἦθελα νὰ σᾶς πᾶ...
 Ν ὦ λ η ς.—Τί, θείε; Δὲ μᾶς τελειώσες καὶ τὴν
 ιστορία σου.
 Τ ό μ α ς.—Μὰ νά, αὐτὸ εἶπε ποῦθελα...
 Φ α ν ἱ τ σ α.—Σοῦδοσε ἡ μάννα σου ἕνα καρ-
 τέλι, θείε... ὅστερα;
 Θ ο δ ω ρ ι ά.—Φανίτσα, νὰ σοπαῖνης.
 Τ ό μ α ς.—'Η μακαρίτισσα, ὁ θεὸς ν' ἀγάπησῃ
 τὴν ψυχὴ της, μοῦστελε μὲ τὴ βάρκα ἕνα καρτέ-
 λι...
 Φ α ν ἱ τ σ α.—'Όπως τόπε ἡ θεία Χαδούλα.
 Θ ο δ ω ρ ι ά.—Φανίτσα, νὰ σοπαῖνης.
 Τ ό μ α ς.—Μοῦστελε καὶ κατ' ἄλλο...
 Ν ὦ λ η ς.—Τί, θείε;
 Τ ό μ α ς.—Τρία μεταλλίνα...
 Ν ὦ λ η ς.—Τ' εἶνε μεταλλίνα;

Τ ό μ α ς.—Τρία γροσάκια Τούρκικα, τόσα εἶχε
 μοναχά...
 Φ α ν ἱ τ σ α.—Καὶ μ' αὐτὰ πέρασες πολὺν και-
 ρό, θείε;
 Ν ὦ λ η ς.—'Ακου, τὴν κουτὴ. Πόσο ἤθελες νὰ
 περάσῃ;
 Τ ό μ α ς.—Καλὴ λέει... Πέρασα τόσα χρόνια...
 καὶ μοῦμεινε κ' ἕνα μεταλλίνα.
 Φ α ν ἱ τ σ α.—Βλέπεις, βλέπεις, Νόλη; Μὲ με-
 γάλῃ οικονομία, θείε, αἱ;
 Ν ὦ λ η ς.—Σῶπα, κουτὴ. Πὼς ἔγινε αὐτὸ,
 θείε;
 Τ ό μ α ς.—'Εφτασα στὴν 'Αλεξάνδρεια πρῶτα.
 Γύρενα δουλειά, καὶ χάλασα στοὺς δρόμους. Σ' ἔνθα
 'Αράπη μαγαζιὸ ἦνεν κατ' ἡμεῖς... θυμῶθηκε
 τὴν χαροῦνιά μας στὴν αὐλή... θυμῶθηκε τὴ μάννα
 μου...
 Φ α ν ἱ τ σ α.—Κλαίει ὁ θεὸς πάλι... Νόλη, πὲς
 του νὰ μὴν κλαίη...
 Θ ο δ ω ρ ι ά.—'Αχ, ὁ καὶμένος, ὁ ἔρημος.
 Ν ὦ λ η ς.—Παρακάτου, θείε;
 Τ ό μ α ς.—Θέλησα νὰ 'δῶ ποῖα ἦτανε γλυκὴ
 τερε, τῆς πατρίδας τὰ χαροῦνιά, ἡ...
 Φ α ν ἱ τ σ α.—Ποῖα ἦτανε, θείε;
 Τ ό μ α ς.—Τῆς πατρίδας... Πεινούσα κῶλα...
 'Υστερα, εἶδα κατ' ἡμεῖς...
 Ν ὦ λ η ς.—Τ' εἶνε χαροῦνιά μου;
 Τ ό μ α ς.—'Ενα καλάμι ποῦ μαζεύει μέλι.
 Ν ὦ λ η ς.—Μοναχὸ του.
 Τ ό μ α ς.—Ναί, μοναχὸ του.
 Φ α ν ἱ τ σ α.—Χωρὶς μέλισσες;
 Τ ό μ α ς.—Τὸ μασσὲς καὶ βγάσει ζάχαρη.
 Φ α ν ἱ τ σ α.—Βγάσει ζάχαρη...
 Ν ὦ λ η ς.—'Αφῆσε τὴν τὴ Φανίτσα μὲ τὴ ζά-
 χαρη, καὶ λέγε, θείε.
 Τ ό μ α ς.—Μασσοῦσα τὸ ζαχαροκάλαμο...
 Τ α ν ἱ τ σ α.—Λοιπὸν, ποῦ ἦτανε γλυκότερο;
 Ν ὦ λ η ς.—Δὲν ἔχει ἐδῶ ζαχαροκάλαμο, κουτὴ.
 Τ ό μ α ς.—Τῆς πατρίδας... 'Η πατρίδα εἶνε
 περὶ γλυκερά, παιδί μου...
 Ν ὦ λ η ς.—'Υστερα;
 Τ ό μ α ς.—Βεῖρα δουλειά...
 Ν ὦ λ η ς.—'Υστερα;
 Τ ό μ α ς.—Πῆγα στὸ Κάιρο. 'Απὸ καὶ πρῶτα
 περὶ βαθεῖα στὴν 'Αφρική... Πέρασα στὴν 'Αμερική...
 'Εξῆσα πολλὰ χρόνια μὰ βασανισμένη ζωή... 'Υ-
 στερα πῆγα ἄλλου, κ' ἄλλου ὅστερα... καὶ φιλῶ
 τὸ τρίτο μεταλλίνα... νάτο. Σαράντα πέντε χρόνια τὸ
 φυλάω. Φύγατε οἱ Τούρκοι ἀπ' τὴν πατρίδα, ἐγὼ γέ-
 ρασα... καὶ νάτο. 'Αγιο πᾶμα... ἀνεχτήρητο.
 Φ α ν ἱ τ σ α.—Νὰ τὸ 'δῶ, θείε, νὰ τὸ 'δῶ.
 Ν ὦ λ η ς.—Μὴ, θείε, μὴν τῆς ἀνοίγεις τὸ πορ-
 τφόλι σου, θὰ σοῦ ταμπήση κανένα σέλλο... νὰ
 το, σοῦ τὸ πῆρε... Τῶρα νὰ τὸ 'δῶ κ' ἐγὼ τὸ με-
 τᾶλλα.
 Τ ό μ α ς.—Μανῶλη μου, παιδί μου, μὴ τὸ με-
 τᾶλλα.
 Ν ὦ λ η ς.—Τῶρα παιδί τὸ πῆρα.
 Τ ό μ α ς.—Νὰ σοῦ δώσω κ' ἐσένα ἕνα σελ-
 λιν.
 Ν ὦ λ η ς.—'Αγιο πᾶμα... ἀξίζει περὶ πολὺ.
 Τ ό μ α ς.—Δέμα σέλλιν.
 Ν ὦ λ η ς.—'Ανεχτήρητο...
 Τ ό μ α ς.—Πενήντα σέλλιν, Νόλη μου, παιδί
 μου.
 Φ α ν ἱ τ σ α.—Πάει, ἔφυγε. Μὴ φράσσα, θείε,
 ἔφαρ 'γὼ ποῦ πάει νὰ τὸ φυλάη. ἔφαρ 'γὼ, θὰ σοῦ
 πᾶ ὅστερα θὰ σὲ πᾶω νὰ τὸ βρῇ... Τί θὰ μοῦ δώ-
 σης;
 Τ ό μ α ς.—Τρία σέλλιν...
 Φ α ν ἱ τ σ α.—'Αγιο πᾶμα, ἀξίζει περὶ πολὺ.
 Τ ό μ α ς.—Πέντε, πονηρή...
 Φ α ν ἱ τ σ α.—'Ανεχτήρητο.
 Τ ό μ α ς.—'Αξίζει δέκα;
 Φ α ν ἱ τ σ α.—Ναί...
 Τ ό μ α ς.—Τί θὰ καμῶς;
 Τ α ν ἱ τ σ α.—Τὰ ἐφτά θὰ τὰ δώσω τῆς μά-
 νας, καὶ τ' ἄλλα θὰ τὰ κρατήσω 'γὼ νὰ πάρω ζά-
 χαρη καὶ νὰ μοῦ κάνῃ ἡ μάννα γλυκὸ λεμόνι, ποῦ
 μ' ἀρέσει...
 Τ ό μ α ς.—Σοῦ ἀρέσει τὸ γλυκὸ; Τί ἔλα 'δῶ,
 στὰ γόνατά μου, νὰ μοῦ πῆς; Θέλεις ἐγὼ νὰ σοῦ

στελεῖω ἐκατὸ... σαναὰ ζάχαρη νὰ κάνῃς γλυκὸ λεμόνι
 ὅσο θές;
 Φ α ν ἱ τ σ α.—Ναί, μὰ δὲ θέλω τόσο γὰρ γλυ-
 κό... θέλω νὰ κάνῃ ἡ μάννα τὸν καφέ χωρὶς οικονο-
 μία στὴ ζάχαρη... καμιά φορὰ μάλιστα δὲν ἔχει
 ὅτε καφέ — ὅτε ζάχαρη. Εἶνε κ' αὐτὸ τὸ παιδί
 ὁ Νόλης, ποῦ πάει καὶ τρῶει κρυφά...
 Τ ό μ α ς.—Τὴν τρῶει κρυφά;
 Φ α ν ἱ τ σ α.—Ναί, θείε, μὴ μὲ μαρτυρήσῃς...
 ἔχω κ' ἄλλα νὰ σοῦ πᾶ.
 Τ ό μ α ς.—Εἶνε κρυφά αὐτὰ ποῦ θὰ μοῦ πῆς;
 Δὲν τὰ ξέρετε ἄλλος κανεὶς στὸ σπίτι;
 Φ α ν ἱ τ σ α.—Καλὲ, πὼς δὲν τὰ ξέρετε; Τὰ ξέ-
 ρει ὅλο τὸ σπίτι, ἀκόμα τὸ ξέρετε καὶ τὸ δῶμα. Πρῶ-
 τη τὸ ξέρετε ἡ μάννα. Λοιπὸν αὐτὸ παιδί εἶν' ἕνα φα-
 γουλαρίκα παιδί, ὅλα θέλει νὰ τὰ τρῶει μοναχὸ του...
 καὶ γὰρ μὴ δὴν κανενὸς.
 Τ ό μ α ς.—'Οὐτ' ἐσένα δὲ σοῦ δίνει;
 Φ α ν ἱ τ σ α.—Δὲ μοῦ δίνει τίποτα... μοῦ παίρ-
 νει κῶλας. 'Ενῶ ἐγὼ τοῦ δίνω ἀπ' δὲτι ἔχω...
 Τ ό μ α ς.—Τῶρα θὰ τοῦ δώσης ἀπὸ τὰ σελλί-
 νια σου;
 Φ α ν ἱ τ σ α.—'Α, ὅχι ἀπ' αὐτὰ, ὅχι. Αὐτὸς εἶν'
 ἕνας φιλάργυρος... τὰ γλυκὰ του τᾶχει μοναχὸς του,
 τὰ λεφτά του μοναχὸς του...
 Τ ό μ α ς.—'Εχει λεφτά;
 Φ α ν ἱ τ σ α.—Καὶ τᾶχει φυλακμένα μέσα στὴν
 ἐκκλησιά...
 Τ ό μ α ς.—Ποῖα ἐκκλησιά; Για πὲς μου...
 Φ α ν ἱ τ σ α.—Μπᾶ, δὲν τὸ ξέρετε; Δὲν ἀνέβη-
 κες τόσον καιρὸ στὸ δῶμα; 'Εκεῖ, στὴ σάλα ἀπὸ
 κάτου, ἔχει τὴν ἐκκλησία. Παίζει μοναχὸ του αὐτὸ τὸ
 παιδί, δὲ μὲ παίρνει ποτέ του στὰ παιγνίδια του...
 'Αφῆσε πῶνα καὶ φιλάργυρος, καὶ φανατό. Τί τρῶ-
 εἰ, τί τρῶει.
 Τ ό μ α ς.—Ναί, μὰ γὰρ τὴν ἐκκλησιά τὴ θὰ μοῦ
 πῆς;
 Φ α ν ἱ τ σ α.—'Α, γὰρ τὴν ἐκκλησιά... Πᾶ, πα-
 ρεῖ ἐτὴν ἐκκλησιά. Μᾶς κάνει τὸ θεοφοβούμενο.
 'Απὸ μὰ μέρη ποῦ πῆγε στὴν 'Αγία Σοτήρα κ' εἶδε
 τὸ δεσπότη, πῆρε ἕνα κουτί μεγάλο καὶ τὸ στόλισε
 μὲ ζωνταριές — εἰκόνας, ὅτι τύχη, τὰ κορμαί με-
 στὴν ἐκκλησίαν, κ' ἀνάβει κατ' ἡμεῖς, καὶ
 τὰ ψέλνει καὶ τὰ λειτουργεῖ. — 'Επὶ κ' ἐπὶ τοῦ
 ('Η συνέχεια εἰς τὴν 14ην σελίδα)

Ποῦ πατεῖ, ποῦς νέος, ποῦς
 ἀνθρώπος
 δὲν θὰ δολήσῃ νὰ ἀπολύσῃ τὸ

ΕΥΡΗΝΗΜΑ
ΤΟΥ ΑΓΡΙΜΙΟΥ
 τὸ ἀειστὸ ἔργημα αὐτοῦ τοῦ μεγάλου 'Αμερικανοῦ
 τοῦ μυθιστοριογράφου

ΔΖΑΚ ΛΟΝΤΟΝ
 'Ο πρωταγωνιστὴς τοῦ
 ὁ ἥρωας του

FINE ENAS ΣΚΥΛΟΣ
 'Αλλὰ τί σκύλος εἶνε αὐτός εἰς τὸν ὁποῖον
 ἀφιέρωσαν ἕνα ἀπὸ τοὺς μεγίστους 'Αμερικαν-
 νὸς συγγραφεῖς διλόκληρον τόμον

'Αγοράσατε τὸν Τόμον διὰ νὰ ἰδῆτε περὶ
 ποῖον σκύλον πρόκειται.

<

ΚΟΚΟΡΟΜΑΧΙΕΣ

ΠΩΣ ΓΥΜΝΑΖΟΝΤΑΙ ΚΑΙ ΠΩΣ ΠΑΛΕΥΟΥΝ ΟΙ ΠΕΤΕΙΝΟΙ

Με το μικρό σώμα του, τα κορμιά νύχια του, τα δάκτυλα που επάνω σ' αυτά δονούνται, και τα πλατιά φτερά με τα οποία χτυπά τον αέρα, ο πετεινός εινε το μοναδικό από όλα τα πτηνά του κόσμου που αγαπά το πάλεμα. Το να σκορπάει το τραγούδι του όταν πολεμική κραυγή και γεμάτος από θυμό, να επιτεθεί με μανία έναντιόν ενός αντιπάλου εξ ίσου όρμητικού, εινε για αυτόν το φυσικό του ένστικτο.

Γιαυτό και οι ερασιτέχνες παρομοιών θεαμάτων, είχαν την ιδέα να προκαλέσουν τέτοια παλέματα, και να οργανώσουν αγώνες με αυτούς τους νέους είδους μονομάχους.

ΠΟΛΥ ΠΑΛΑΙΑ ΣΥΝΘΕΙΑ

Πρό πολλού καιρού υπάρχει η συνήθεια του να βάζουν τους πετεινούς να μαλώνουν. Οι αρχαίοι Άσθηνάι ειρυσαν εις αυτό το πάλεμα ένα παράδειγμα ανδρείας διά την νεότητά, και το προπαρεσκεύαζαν κάθε χρόνο.

Ο Άργοντιος έβριχε τους πετεινούς του εις το άμφιθέατρον έναντιόν των πετεινών του Όκταβίου μία διάσημος εικών του ζωγράφου Ζερμό παριστάνει τους νέους Ρωμαίους δημιουργούντας κοκορομαχίας.

Εις την εποχή μας η κοκορομαχία έννοούνται από πολλές χώρες. Σ' αυτές άρδεύονται εξ ίσου οι κάτοικοι της Νοτίας Άμερικας, των Φιλιππίνων νήσων, του Σιάμ, του Μεξικού, της Άγγλίας, οι Μαύροι των Ήνωμένων Πολιτειών, οι Άγδαλούσιοι και οι Άργεντινοί.

Μία χώρα που το πάθος για της κοκορομαχίας εδνάει εις το κατακόρυφον, εινε αναμφισβήτητως η Φλάνδρα. Εις το Βέλγιον η κοκορομαχία έχουν ε-πιστήμως απαγορευθή αλλά η απαγόρευσις αυτή δεν λαμβάνεται υπ' όψιν.

ΕΙΔΙΚΗ ΕΚΠΑΙΔΕΥΣΙΣ

Το να προπαρεσκευάζει κανείς μια κοκορομαχία δεν εινε και τόσο εύκολο όσο ήμπορε κανείς να νομίσει πρέπει να ξέρη για τα διδάξαι και να τα προ-παρεσκευάζει διά τόν αγώνα.

Το κυριώτερον άπ' όλα εινε να έχη κανείς καλά ζώα. Οι προτιμώμενοι πετεινοί υπό των Φλαμανδών εινε μία ομάδα «φασιανών πετεινών» Άγγλική ή Σκωτσέζικη.

Εινε πολύτιμα γερά και νευρώδη, με τα λαμπά λίγο μακράν, κεφάλι κανονικό και ούρα ανοιγμένη. Οι Έγγλέζικοι πετεινοί εινε κόκκινοι ή σταχτοί. Οι πετεινοί του Βελγίου εινε γαλάζιοι ή κόκκινοι.

Εις το Βέλγιον ειδικά σωματεία ασχολούνται εις το να κάνουν τους πετεινούς μαχητάς.

Ένα από τα καλύτερα διοργανωμένα εινε το «κλούμπ των νέωνων πολεμιστών». Άλθηνά κοιμ-φωργήματα ζωότος, ελαφρότητας, άρμονίας ανα-λογισμών και λαμπερό χρώματος των πτερόν, αυτοί οι μαχηταί έχουν κάποιο έξωαετικό σφρίγος.

Η εκλογή των νέωνων πολεμιστών κατορθώνει να προσδιορίη την γενεαλογίαν των καλύτερων της πετεινών.

Τα άγοντικά πουλιά φέρουν ένα σημείο διακρι-τικό, το οποίο βεβαιώνει την ευγενικήν καταγωγήν των.

Όταν ο πετεινός εινε νέος ακόμα του περνούν το πόδι σ' ένα κρίκο που φέρει έναν άρθρον μη-τερού και την σφραγίδα του σωματείου.

Αυτά τα τελειοποιημένα ζώα εινε ανεκτίμητα διά τους ερασιτέχνες. Εις την Φλάνδραν η τιμή των πουλιών από 30—100 φράγκα τα αυγά πληρώνονται 1—4 φρ. το ένα.

Εις την Άγγλιαν ευγενείς πετεινοί εκπλήθηναν 500—1200 φράγκα και κάποτε 5000 φράγκα!

Όταν αναγνωρισθούν ως κατ'άλληλοι διά τόν αγώνα, οι νέοι πετεινοί υποβάλλονται εις ειδικήν εκ-παίδευσιν. Έν πρώτοις ζούν μόνοι, δηλαδή δεν βλέ-πουν ποτέ άλλους πετεινούς, με τους οποίους δεν θα ξεχνούσαν ν' αλληλοφασαυθούν.

Μά όταν έλθη η στιγμή που πρέπει να μάθη ο νέος πετεινός να παλεύη σθάραζ, τόν παρουσιάζουν έμπρός σ' έναν δοκιμασμένο πετεινό, ο οποίος εγγνώ-ρισε τους θριάμβους του άμφιθέατρον, και ο οποίος προσβάλλει άμέσως τόν μαθητευόμενον.

Άπό αυτόν εξαρτάται να άμνηθή και να επιτεθή κατόπιν.

Την στιγμή της εκπαίδευσως κόπτουν γενικώς το λούρι του πετεινού. Εις την Άγγλιαν ακόμα φυλά-δίζουν τα φτερά πολύ κοντά για τόν αγώνα.

Η ημέρα του αγώνος πλησιάζει. Κατά της τριεΐς ή τέσσαρες τελευταίας ημέρες, άπομονώνουν τελείως τόν πετεινό και διά να τόν ερεθίσουν περισσότερο, του άνακατείνουν στο σιτάρι τον, λίγους κόκκους λι-ναριού.

Τέλος το πρωί των δοκιμών τόν άφρίνουν τελείως νησιώ, ως την τελευταία στιγμή, όποτε τόν αναγ-κάζουν να καταλή λίνες σταγόνες μύρου ή άλλου. Τότε ειρρίζεται εις κατάστασιν άκρου ύπερερεθι-σμού, κτυπά τα πτερά, δονώνεται και βγάζει άτε-λείωτα κοροικό.

ΤΑ ΠΡΟΠΑΡΑΣΚΕΥΑΣΤΙΚΑ ΤΟΥ ΑΓΩΝΟΣ.— ΕΝΑ ΤΡΟΜΕΡΟΝ ΠΟΛΕΜΙΚΟΝ ΟΠΛΟΝ.

Το σωματείου, το όποιον έχει οργανώσει τόν α-γώνα, τα έχει προετοιμάσει, όλα. Το «Πάγκο» άμφι-θέατρον, αυτό το άμαθητοό αγώνος, έχει ετοιμα-σθεί.

Εινε ένα τετράγωνο περικοιγισμένο με σύρμα-τα, τριών μέτρων περίπου μήκους και ενός ύψους.

Γύρω άπ' αυτό θρονία έχουν τοποθετηθή όσων άμφιθέατρον. Οι πετεινοί, των οποίων οι κάτοχοι έ-χουν μισθώσει τα στοιγνήματα τόσο περισσότερο όσο ο αγών έχει μεγαλειότερον ενδιαφέρον, κομίζονται έν-τός σάκων.

Πάνουν λοιπόν στην τύχη για να ίδουν σύμφωνα με ποιά τάξη τα πουλιά θα άφισθούν εις το άμφιθέα-τρον.

Άλλ' έν τώ μεταξύ, πρέπει να τους «επλίσουν». Υπάρχει η γνώμη, πραγματικώς προεχομένη από μία σκληρή λεπτολογία, ότι τα φυσικά όπλα τα οποία έχουν, δηλαδή σώμας και νύχια, δεν εινε και τόσο θανατηφόρα, και για να πληγώνονται από βα-θεία, τους προσαρμόζουν εις τα πόδια αλθηνές βε-λόνες λιγισμένες, 5 έως 6 εκατοστομέτρων μήκους.

Αυτές ή βελόνες εινε προσαρμωμένες σ' ένα δα-χτυλίδι και τοίτο σ' ένα βραχιόλι από περσί.

Το πόδι μπαίνει μέσα στο δαχτυλίδι του άλλου, και ο πέτεινος επιδιώκει εφραμύζεται κατά γύρω

στο πόδι, και έπειτα δένεται με σπάγγο.

Κάθε σωματείο εξ άλλου έχει έναν «εξοπλιστήν», εις τόν όποιον εινε άνατεθειμένη ή προπαρεσκευή των πετεινών για τόν αγώνα δουλειά πολύ λεπτή και από την όποιαν εξαρτάται πολλές φορές το ά-ποτέλεσμα του αγώνος.

Τώρα άκού τελειώσουν τα προπαρεσκευα-στικά, γνωστοποιούνται τα υγιήματα τών μαχητών.

Τα μέλη του σωματείου κάθονται γύρω από τή πάγκο πίσω από αυτά οι θεαταί, μεταξύ των οποί-ων στοιγνήματα δλθεν άγταλλάσσονται 50 φράγκα ο γαλάζιος, 100 φρ. ο κόκκινος, 100 με 90 ο γαλά-ζιος 13

Μία σωστή Βαβυλωνία! Οι κάτοχοι των πετει-νών, με το σημείο που δίνει ο άγωνοθέτης, ελτύνει τα πουλιά των στο πάγκο.

Άμέσως ο όθρυβος καταπαύει ως διά μαγείας. Ο αγών άρχίζει.

ΕΝΑ ΠΑΝΘΟΣ ΠΟΥ ΑΓΩΝΙΑ ΚΑΙ ΚΑΡΔΙΟ-ΚΤΥΠΑΙ

Έάν το θέμα αυτό του άμφιθέατρον εινε πολύ συγκινητικό, το θέμα του κροτού δεν εινε λιγώ-τερο.

Τα μέλη του σωματείου παρακολουθούσι τους πε-τεινούς με υπερβολική προσοχή που γίνεται πολύ ηχηρότα αγωνία. Έάν πηδήση το πουλί, πηδούν κι' αυτά. Άν όρθωθή βλέπει κανείς το λαμό τους να φρονιάζουν και το κεφάλι να τεντώνεται από τους ά-μοις.

Κάθε κτύπημα που δέχεται το ένα πουλί, τους κάνει να βγάζουν ένα ξεφρόνημα θυμού· κάθε κτύ-πημα που δίνει, τους φέρνει χαρά.

Τέλος ο αγών τελειώσας και τα όνόματα των νι-κητών γνωστοποιήθησαν. Κανονήγια φασαρία, χει-ροκροτήματα κ.τ.λ.

Ο άγωνοθέτης μοιράζει της τιμές σε κοίμα και άμαμεταξύ των οι στοιχηματίζοντες καλονίζουν τους λογαριασμούς της τελευταίας πάλης.

Υπάρχουν πολλοί που γάνουν ποσά αναρχόμενα εις έκτακτάς δαμάμων.

Η κοκορομαχία εινε θέμα που ένέπνευσε, τους καλλιτέχνες όλων των καιρών, από την όμορφιά των ανήσεων και τόν πλούτο των χρωμάτων.

Μερικά χρώα το παγγινδι αυτό το έχουν θέσει επάνω από όλα τα άλλα και κατέστησαν αυτό παγ-γινδι εθνικόν. Γιαυτό άκριβώς οι κάτοικοι της Κού-βας πρό καιρού όλίγον έλλειψε να επαναστατήσουν εξ αιτίας μιας απαγορεύσεως των κοκορομαχιών.

ΤΑ ΚΑΤΑ ΤΗΝ ΕΠΙΣΤΡΑΤΕΥΣΙΝ ΣΑΡΣΑΙ ΚΑΙ ΜΟΝΟΜΑΧΙΑ

Ο ποίρμος Γάλλος κοινικός Σαρσάι, ο συγγραφέας της πολιτικής των Παρισίων, ήτο δεδηλωμένος πολέμιος των μονομαχιών, τας όπας, έφύριε επιδιόεσμα άμαθών πορ-λήψεων.

Μίαν ημέρα εινε συγγραφεύς περὶ τοῦ όποιον εινε γράψει πολύ δυσχερώς, τόν προσε-κάλεσαν εις μνημονόχην διά πιστολίον εις ήπὶ σταγόν δέκα θηράτων, άλλ' ο Σαρσάι τοῦ απέ-στεψε την έξξς δπάντην.

Κόριε, λέγωμαι τούς δρους σας και την πρόσκλησιν άλλ' ως ασκλήθεις έξω το δικαίω-μα της εκλογής των όπλων Δολών δέχομαι την μονομαχίαν εις όποιασιν δέκα θηράτων μόνον θά πολεμήσωμεν με έίσιος. Σας χα-ρε-το.

ΑΠΟ ΤΑ ΠΕΡΙΕΡΤΑ ΤΗΣ ΦΥΣΕΩΣ

ΠΡΑΞΕΙΣ ΣΥΝΘΕΙΑΣ

ΚΑΙ ΠΡΑΞΕΙΣ ΜΕΛΙ ΤΩΝ ΜΥΡΜΗΚΩΝ

Ο κ. Κάρολος Ζουρδαιν, εξ Άλγερίου, έκα-μεν επί του μύρου μύρμηκας (Μετσο βάρδα-ρους) μερικά παρατηρήσεις, οι όποιες θα ήσαν ικαναί να αποδείξουν ότι το ζώον αυτό ειναι ικα-νόν να ενεργήση αθρομήςως και μετά κρίσεως.

Θέλων να συλλάβη διάφορα πτηνά ο κ. Ζουρδαιν, έτοποθέτησε μέσα εις τήν κηπόν του μερικους κλωδούς με δοχεία γεμάτα από κόκκους. Μυρ-μηκές τινές, μεσορ θάρβαρους, τους έβρον τα χείρας. Ο δ κ. Ζουρδαιν, θέλων να τους έμποδί-ση να άφαιρουν τους κόκκους, έτοποθέτησε τους κλωδούς επάνω εις πασσάλους. Άφού όμως έψηλάφισαν όλίγον οι μύρμηκες άνεκάλυψαν τόν

κάθετον δρόμον, άνερρηχθήσαν και ή μεταφορά των κόκκων άρχισεν όπως πριν. Άλλ' οι πάττα-λοι ήσαν στενοί και τους έμποδίζον εις τήν έργον των. Άφύσσαντες λοιπόν την ανάγκην και κατά-βασιν, διηρήσαν εις δύο ομάδας εκ των όποιων ή μία μέσα εις τους κλωδούς εύρισκόμενη, έρ-ριπτε τους κόκκους έξω, ή δε άλλη, εύρισκόμε-νη κάτωθεν, τους μετέφερε. Ο κ. Ζουρδαιν έ

σκέφθη τότε να καλύψη τους πασσάλους με δακτυ-λίους από ξύδιν, επάνω εις τους όποιους πολλοί μύρμηκες ήλθον και εκόλλησαν. Τότε όμως ήλ-θον άλλοι, φέροντες έκαστος από ένα κόκκιν χρώματος. Οι δακτυλίοι του ξύδιν εκαλύφθησαν και ή εργασία ήρριεν άτάραχα καθώς και πριν.

Ο κ. Ζουρδαιν έινηχευθή τότε άλλο στρατή-γημα. Έτοποθέτησεν έκαστον κλωδόν επάνω εις ένα τρίποδο από σύρμα σιδιρού, το όποιον ειχε στηριχθή εις το μέσον μιας λεκάνης άεθούς και γεμάτης από νερό. Όταν είδον τας προη-ρους αυτές λίμνας, οι μύρμηκες έφύρισαν γύρω επί πολύ άπογοητευμένοι, ο δ κ. Ζουρδαιν έντι-μων ότι ειχεν ειρσει το φάρμακον. Μετ' όλίγον ο

μύς οι μύρμηκες άπεμακρύνθησαν. Μετ' όλίγον ές έπείσσειον εις μακράς σειράς, φέροντες ο-λοι, οι μιν μικροί κοτσάνια δα δε τεμάχια ξη-ρών φύλλων. Έπικέπασαν με αυτά το νερό και οι δρόμοι ήνοιξαν καθός και πριν.

Άς αντικαταστήσωμεν τους μύρμηκας με τας ανθρώπους, έσκέφθη ο κ. Ζουρ-δαιν, και άς αναγνωρίσωμεν ότι έν και αυτοί εύρίσκον εις τοιαύτας δυσχερείας, ή εύρησις των θα τους ώδήγει να ανακαλύψουν παρόμοια μέσα.

Ο κ. Κορνέτ, του όποιου τα σθερά περὶ μύρμηκων έργα ειναι γνωστά, έρωτά πως δύνα-ται κανείς να έρμηνεύη τας παρατηρήσεις αυ-τάς χωρίς να υποπέσει εις το σφάλμα να άπο-δοτε(όλάντως εις τα ζώα ταύτα) ζωηρότητος συλλογισμούς. Αι πράξεις και αι κινήσεις των ανθρώπων, άποτελούν, σκεδδν πάντα, πράξεις συ-νθετικής και κληρονομικότητας. Κατά την δια-κείαν του είου του ζώου αυτού είδους, έπειδή αι περιστάσεις έξεραι το έντομον να εκτελέζη κάποιαν νέαν πράξιν, ή πράξις αυτή επαναλαμ-βάνεται, όσάκις αι περιστάσεις ειναι αι ίδιαι και κατανή τέλος συνθεσία.

Κατά τόν κ. Φερτόν, ένα από τους καλλιτέ-χνους γνωστους των ήθων των έντόμων και κι-νήσεις κρίσεως) αυτόν ειναι έκτάκτως σπάνι-ος. Η πράξις την όποιαν εκτελούν οι μετσο, δύ-ναν καλύπτουν με χρώμα ένα θανάσιον ξύδιν, δύ-ναται να καταταχθή εις τας κληρονομικές πρά-ξεις. Πολλοί συγγραφείς υπέδειξαν ήδη ότι οι μύρμηκες προκειμένου να προσεγγίσουν κολλητι-νόν ή πρόμαχον ή θανάσιον δι' αὐτούς άντικει-μενον, φέρονσι χρώα και τα σκεπάζουν. Άλλ' και μόνον έν τή πράγμα των ειναι ένόςλητικη κίνησις το ξύδιν.

Ο κ. Κορνέτ έξετέλεσε πολλάκις το άπό-λυσον πείραμα. Έβάλε κατά πλάτος ένός δρό-μου μύρμηκων μεσορ, διάφορα μικρά πράγματα, τα όποια αυτοί δεν ήδύναντο να χρησιμοποιή-σουν. Οι μύρμηκες τα άπεμακρύναν, όχι διότι τοίς ήτο δύσκολον να τα άπερρηξούν, αλλά διότι κάθε διακοπή του άρριμένου δρόμου, άποτε-λει δυσκολίαν κατά τας διαβάσεις. Ο κ. Κορ-νέτ, έθεσε και πάλιν εις την όψιν των τα πράγματα τα όποια άπεμακρύναν οι μύρμηκες. Τότε αυτοί έφάνηον έρεθισμένοι, ήρριπτον, ήρριπέναι. Τέλος έφερναν χρώα και μικρά κοτσάνια και τα έσκέπάζαν. Άποτε ή κατασκευή, μετσο γαφύ-ρας από χρώα, τρώπον τινά, ές ήρριπεί να θεωρηθή ως «πραγματική» κρίσις.

Εις την περίπτωση όμως του νερού της άεθ-ρούς λεκάνης, πρόκειται πιθανώς περί νέας πρά-ξεως. Διότι πράγματι, κατά τας συνήσεις συν-θήκας της ζωής των, οι μεσορ δεν άφαιράζον-ται ποτέ να περνούν έκτάσεις σκεπχόμενης από νερό. Κατά την εποχήν των βροχών μένονν νλεισμένοι. Σημειωτέον δε ότι εις ήν να κατα-σκευάσουν γέφυραν επάνω εις το νερό δεν έφε-ραν χρώα, άλλ' κοτσάνια και φύλλα, πράγ-ματα δηλαδή ικανά να έπιπλεύσουν επάνω εις

το νερό. Ειναι περίεργος κυρίως, ή διαίρεσις των μύρμηκων εις δύο ομάδας, εκ των όποιων ή μία έρριπτε και ή άλλη μετέφερε τους κόκκους, διότι τοῦτο δύναται να θεωρηθή ότι αποτελεί χαρακτηριστικήν πράξιν αλληλοβοηθείας. Ο τον άφαιρουν τους κόκκους από τούς στάσεις του σίτου, ή εργασία των μύρμηκων αυτόν ήμ-πείρε να έννοηθή πολύ όληγοτερον. Οι μιν κό-πτουν μετά κόπου τους σπόρους εις την βάση των κυψελίδων. Άλλοι δε σβύζουν την βάση του στάχους. Οι κόκκοι των φεύγουν, καθ' ήν στιγμήν ή εργασία των έχει τελειώσει. Σιγνά-περιον κανόν κυψελίδας.

Καί τώρα ενδιαφέρει να πληροφωθώμεν, έν, εις το πείραμα του κ. Ζουρδαιν, οι μύρμη-κες οι όποιοι έρριπτον από του κλωδού ο όποιος ήτο επάνω εις τόν πασσάλον εις τους κάτωθεν συντρόφους των τους σπόρους το έκαναν από σκεπύ ή άπλώα και μόνον διότι των έξεσεργυν οι κόκκοι.

Εις τα πείράματα αυτά της ζωικής ευχολο-γίας, θα ήτο δύσκολον να έροδοτή ή κωσις με-ύλας τας άνολόγους προσολλέξεις, εις τρώπον ό-στε να μη παρεξηγή πών το περίεργον και το φαινόμενον εκ πρώτης όψεως ως προλόν λογί-κας ενεργείας.

Εάντος του μπάτσου, ο θυμός του άνωτάτου άσ-τηγού έχρησίμευσεν ως θαυμαστόν ποσόνειμα κατά την κρίσιμον έκείνην στιγμήν, καθ' ήν ήτο ανάγκη διά θείας όλοι να άναζωογονήη το πνεύμα του ά-ποθαρημένου στρατού.

ΔΗΜΟΤΙΚΑ ΤΡΑΓΟΥΔΙΑ

ΤΟ ΚΑΣΤΡΟ ΤΗΣ ΩΡΙΑΣ

«Όσα κάστρα κι' άν είδα και περπάτησα, Σάν της Ωριάς το κάστρο δεν έλόγιασα. Κάστρο θεμελιωμένο, κάστρο ξακουστό, Σαφάντα όργυιες του ψήλου, δώδεκα πλατά, Μολύβι σκεπασμένο, μαμαραχικό, Με πόρτες άσπάλινες κι' άργυρά κλειδιά, Και του γιαιού ή πόρτα στράφτει μάλαμα.

Τούρκος το τραγουρεί χροόνος δώδεκα, Λέν μπορεί να το πάρη το ερημώιαστρο. Κ' ένα σκαλί Τουρκάα, μιας Ρωμής παιδί, Στόν Άμαρά του πάει και τόν προσκυνάει.

—Άφέντη μ', Άμαρά μου και σουλτάνε μου, Άν πάω γώ το κάστρο τί είν' ή όργα μου;

—Χίλια άσπρα την ημέρα κι' όλογο καλό, Και δύο σπαθιά άσπόμενα για τόν πόλεμο.

—Ουδέ τ' άσπρα σον θέλω, κι' ουδέ τ' ελαιοιά Ουδέ και τ' όλόγο σον, κι' ουδέ τ' σπαθιά, Μόν' θέλω γώ την κόρη, πούνα στα γυαλιά.

—Όσάν το κάστρο πάρεις, χάρισμα κι' οίτη.—

Πράσινα ρούχα βγάξει, όρσα φόρεσε, Τόν πύργο πόρνο πάει και γυρολόζει, Στήν πόρτα πάει και στέκει, και παρακαλεί,

—Γιά άνοιξε, άνοιξε πόρτα, πόρτα της Ωριάς, Πόρτα της μαυρομάτας της βασιλίσσας.

—Φεύγα άπ' αυτού, βρε Τούρκε, βρε σκολότρυφε.

—Μά τόν σταυρό, κυρά μου, μά την Παναγιά, Έγώ δεν είμαι Τούρκος ουδέ Κόναρος, Είμαι καλονέρος άπ' άσκηταίου. Δώδεκα χρόνος έχω όπ' άσκήτανα, Χορτάρι έδοσκούσα σάν το πρόβατο, Κ' ήθα να πάω λάδι για τις εκκλησιές. Για άνοιξέτε μου να μπω του βαρόμιου.

—Να ρήξουμε τοιγγέλια να σε πάρουμε.

—Τα όρσα μου εινε σάαα και ξεσάξονται.

—Να ρήξουμε το δίχτυ να σε πάρουμε.

—Είμαι από την πείνα κι' άντραλίζοιμα.

Γελάστηκε μια κόρη, πάει τόν άνοιξε. «Όσο ν' άνοιξει ή πόρτα χίλιοι έμπήκαμε, Κι' όσο να μαλαώξω, γέμισ' ή αλλή, Κι' όσο να μαλαώξω ή χώρα πάθθηκε «Όλοι γυθίζαν σ' άσπρα, όλοι σ' άφιοιά, Και κένος εις την κόρη, πούνα στα γυαλιά.

Κ' ή κόρη από τόν πύργο κάτω άπέψε, Μήτε σε πέτρα πέριτε, μήτε σε κλαριά, Παρά σε Τούρκου χείρα και ξεπήγισε.

ΗΝΟΗΣΕ ΚΑΛΑ Ο ΕΝΑΣ ΤΟΝ ΑΛΛΟΝ

Ο άδύς Γκαλιάν, ο συγγραφέας του φαντα-στικού Σακράτους, όηρησεν εις εκ των πρώτων ά-σχηλθέντων εις την μελέτην της λάδας του Βεζου-βίου, και έλαβεν έντολόν από τόν πάπαν Βενέδικτον 14ον να κάμη συλλογήν διά το Ίνστιτούτον της Βο-λωνίας.

Κατά την άποταλήν των λαβών του ήρωστέου, αίντες έποποθετήσαν εις έκτα καθότια, ο Γκαλιάν έγραψεν εις την πρώτην εξ αυτών λατινιστί έν είδει τίτλου, έν χωρίον εκ της Άγίας Γραφής, όπου λέ-γει

—Κάμε ίνα οι λήθοι όδοι γίνονν άστοι!

Ο πάπας έννόησεν άμέσως την έννοιαν των ήνω-λέσεων, και άποστείλας εις τόν Παλιάν έγγραφον περί έπίσης προς αυτόν χρονίγας 400 δοκιάτων, άγαγας και τα έξξς.

—Έξήγησα το κείμενον της Άγίας Γραφής, το όποιον μοι άποστείλατε και νομίζω ότι καλώς ήρη-νευσα την έννοιαν αυτών. Μολαταύτα ήμπορείτε και μόνος να κρίνετε έν ή λύσις που έδωκα εινε έπα-τυχής.

τοῖς ἡσθε πιστῶ καὶ μετὰ τοὺς οὐραγίονας τῆς ε
ἀνω εἰς τὸ γόνατά του ἐστάθηκε ἐκεῖ καὶ τοῦ

ἀνὰ τὰ γόνατά του ἐστάθηκε ἐκεῖ καὶ τοῦ

Τ ὁ μ α ς.—Βοῆξε καὶ τρίτος σὺν ἑμέναι. Ὡ, καλὸ μὲν παιδί. Μοῦ μοιάζει σ' ἕλα. Σάκα-ράκα—
τσάτα-πάτα..
Ν ὁ λ η ς.—Τί εἶπες, θεῖε;
Τ ὁ μ α ς.—Θὰ σὲ πάγω στὴ Σουμάτρα. Δὸς μοι
᾿δὼ τὸ κοπὶ. Γλήγρωμα. Θὰ τὰ σπάσω ἅλα.
Ν ὁ λ η ς.—Νά το, νά το. Μὴ θυμώνεις... μ

Τόμας.—Εφάρξεν τῇ βαλίστῃ, ἑοδωυιά; Κἀ
 τσε κ' ἐστὺν γ' ἀκούσης. Τὼρα θὰ σᾶς μιλήσω γιὰ τὴν
 ἑλᾶρα.

Τ ό μ α ς.—'Εσείς, παιδιά, δὲ μὲ χαίρετατε;
Γιούνητ μπιά, Μάνουελ.
Ν ό λ η ς.—Γιούνητ μπιά... γά, πάρε καὶ τὸ με-
ταλλίκα σου...
Τ ό μ α ς.—Δέν τὸ θέλεις ἐοὺ νά τὸ κρατήσης;

ῥέπω τῶρα μέ ψυχῇ λαχταρισμένη. Ναί, θά μένω
 στήν πατρίδα, καί θά ζήσω πειθῇ μέ τοὺς διζοῦς
 μου... Ὅθελω ναί φιλιώσω καί μέ τῇ Χαδοῦλᾳ τῇ ξα-
 θέλῳ μου. Τρέχα, Ὁδοῶνι, νά τὴν προσηγάγῃς.
 Ξέρω ᾗδὸς πῶς νὰ τὴν ξεθυμῶσω. Τρέχα, καί φέρε
 ᾗ ἐκείνον τὸν κρεμανταλᾶ τὸ γυῖό της.

— Ἐγὼ λέγω, κυρία, οὐ περιεῖς ἐξεν ἀπὸ
τὸν πόντον ἐπέδρασαν ἡ νηστεία.

— Νὰ τὸ σίπῃ μὲ τὰ χροῦσά παραθύρα. Τὰ βλέ-
 ρεις; Τὴν ὥρα τῶνοιξαν τὰ χροῦσά παραθύρα. Ἐρ-
 ῖθαι μέσα. Τὴν ὥρα τοῦ ὃ ἡλιος πᾶν γὰ βασιλέμη.

— Φίλτατε, δὲν δύναμαι νὰ ἀντισταθῶ εἰς τὴν ἐπιτακτικὴν ἀνάγκην νὰ σοὶ εἶπω ὅτι ἡ Ἐνεσθέρη σου ἐνὶ τῷ καλλίτερον ἔργον σοὶ. Ὁ σὸς Δι...
 Ὁ συγγενεὺς ὅμως, μὴ ἐγγράβῃ σάφαινα νὰ κληρονομήσῃ ποτὲ ἀπὸν πατέρα ἡμῶν. Τὴν εἶπεν.

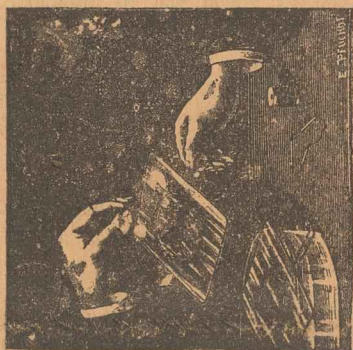
Στείλατε μίαν δραχμὴν εἰς τὰ
Γραφεῖα τῆς α' Ἀκροπόλεως.

Ο ΘΑΥΜΑΤΟΠΟΙΟΣ ΣΑΣ

(Συνέχεια εκ της 1ης σελίδος)

σας γωνίας, εις ιρόπον ὥστε εις μίαν διεύθυνσιν, να εἶναι κατά τι μακρότερον ἀπὸ τὴν βελόνην τοῦ ροψήματος. Τὸ τεμάχιον γάρου θέτειν εἰς τὴν ἐπιφάνειαν τοῦ νεροῦ καὶ ἀπὸ πᾶν τὴν βελόνην. Τὸ ῥα θὰ κάμωμεν τὴν ὁλὴν ἐκπληκτικὴν παρατήρησιν διὰ τὸ χαρτὶ ἅμα τοῦτε — (ἡ ἐπεξεργασία δὲ αὕτη ἀναλόγως τῆς ποιότητος τοῦ γάρου διαφέρει ὀλίγα ἢ περισσότερα λεπτά) — ἀπορροφήσῃ τὸς ἰσχυροὺς καὶ ἄλλας λέξεις, ὅσα μονιμῶς καλὰ ἐνδίδεται μέσῳ εἰς τὸ νερὸ. Μεγάλῃ δὲ ἐκπληξίν θὰ αἰσθανθοῦν οἱ θεαταί, ὅταν ἴδουν ὅτι ἡ βελὼν παραμένει κολυμβῶσα εἰς τὴν ἐπιφάνειαν τοῦ νεροῦ, ἐνῶ τὸ χαρτὶ εὐρίσκεται εἰς τὸ βάθος τοῦ πειρήματος, ὅπως φαίνεται ἐν τῇ εἰκόνι εἰς τὸ δεξιὰ τοποθετημένον ποιήριον.

Καὶ ἐνταῦθα ἐπιτυγχάνει τὸ πείραμα τοῦτο ἀσφαλές· ἔαν, ὥπως εἴπομεν εἰς τὸ προηγούμενον πείραμα, ζητήσωμεν τὴν δοξασμένην ἀπαθῆσιν, δηλ. λαθῶσιν ὅλῳ τὴν βελόνην πρὸς τὴν τοποθετήσωμεν ἐπ' αὐτὴν εἰς τὸ χαρτὶ.

ΔΙΑ ΤΗΣ ΣΥΝΟΧΗΣ ΝΑ ΣΧΗΜΑΤΙΣΜΕΝ ΚΥΚΛΟΝ

Ἐὰν κατὰξωμεν ἓξ ἄλλοις γεμάτοι νερὸ μᾶς φαίνεται διὰ τὸ ἐπ' αὐτοῦ εὐροκόμενον ρευστὸν εἶναι διαμερισμένον πανταχοῦ ἰσομέτρως καὶ εὐρίσκειται ἐν τελείᾳ ἰσορροπία. Δὲν συμβαίνει ὅμως πρᾶγματι οὕτω ὅπως ἐκ τῶν τελευταίων πειραμάτων μας κατεδείχθη. Εὖρο μὲν εἰς τὸ ρευστὸν δύο δυνάμεις ἐνεργοῦσας μὴν μίαν τῆς ἐλξεως, ἡ ὅποια τείνει νὰ συγχρᾷ τὴν μὲν μὲν τὸν ρευστὸν καὶ τὴν ἄλλην τῆς ἀπωθῆσεως, ἡ ὅποια προσπαθεῖ νὰ τὰ ἀποχωρίσῃ.

Μέχρι τοῦδε μετεχειρίσθημεν εἰς τὰ πειράματα σχετικῶς μεγάλον ὄγκον ὅστις τώρα καλὴν εἶναι νὰ ἀναζητήσωμεν νέαν ἀπόδειξιν διὰ τὴν δυνάμιν τῆς συνοχῆς εἰς μικρὰν ποσότητα ρευστοῦ, ἡ ὅποια ἐρχομένη εἰς ἐπὶ τὴν ἀέρι νὰ παρατεταῖ, δύο πλεονεκτικὰ ἐμφανείας καὶ ἐπιμένει νὰ ἀναπτύσῃ διπλοῦς μεγάλαι τέραν ἐλαστικότητα. Πρὸς τὸν σκοπὸν τοῦτον διὰ τὴν ἀνάγκην εἰς μίαν λίτρον νεροῦ 25 γραμ. σάπυρος καὶ 25 γραμ. ζαχαρώδους, ἐπειτα κατασκευάζομεν ἓξ μικρὰ τετραγώνων πλαίσια ἀπὸ εὐκαρπύων οὐρά καὶ προσθέτομεν εἰς αὐτὰ εἰς μίαν τῶν πλευρῶν του ἓξ σφαιρὸν γυλὸ γερούλι τοῦτον πλατὺ, ὥστε εὐκόλως καὶ σιτορὰ νὰ πίνεται ἀπὸ τὸν μέγαν καὶ ἀπὸ τὸν μικρόν μας δάκτυλον. Τώρα βιδίζομεν τὸ πλαίσιον μας εἰς τὸ ἐν τῷ ἄγγειῳ εὐρισκόμενον μίγμα καὶ τὸ ἐξάγομεν πάλιν ἐκτὸς τοῦ ρευστοῦ καὶ βλέπομεν διὰ τὸ πλαίσιον εἶναι γεμάτον μὲ λεπτοὺς ἰδαίονος δίοκον, ὅστις φαίνεται διὰ δὲν ἔχει κατὰ βάρος, ἀπὸ τὴν ἐπιφάνειάν του ῥεῖν καὶ ὀλίγον εἶναι πρὸς τὰ κάτω κατευθυνόμενος. Ὅσον δὲ περισσύτερον νερὸν σταλάσσει τὸν λεπτότερον καὶ ὁμαλότερον γίνεται τὸ

οἰῶμα, δηλοῦν ἡ συνοχή καὶ ἡ προσκόλλησις ὑπερτεροῦν τὸ βάρος τοῦ ρευστοῦ ὥστε θὰ ἔχη ἀντιληφθῇ καὶ ὡς μέχρι τοῦδε ὁ ἀναγνὼσις.

Ἐὰν τώρα θέσωμεν εἰς αὐτὸ τὸ ρευστὸν στρώμα μίαν ὠσάνδακτυλίδι συνδεδεμένην καὶ ὁποῦν δύναμιν μετοξίνην κλωσθῇ, παραμένει αὕτη εἰς τὴν μορφήν καὶ θέσιν τῆς ἀρεσκείας μας, ὅπως ἐποποθετήθη διὰ τῆς ἐπιδεξιότητος μας ἐπὶ τοῦ ρευστοῦ. Ἀμα ὅμως τὸ ἀδύνατον στρώμα κινηθῇ εἰς τὸ μέσον τοῦ κλωστικῶν δακτυλίου διὰ μολυβδοκινδύλους ἢ ὁμοίου ὁργάνου ὁποιοδορμεῖ τὸ ἑνὸν καθ' ὅσον τὰ κινεῖται καὶ ἡ κλωστή λαμβάνει ἐντελὲς κυκλικὸν σχῆμα. Τὸ πείραμα τοῦτο παρουσιάζει πολὺ ἐνδιαφέρον.

ΤΑ ΚΑΤΑ ΤΗΝ ΕΠΙΣΤΡΑΤΕΥΣΙΝ ΤΩΝ ΠΡΟΣΚΟΠΩΝ

Ἐνα εἶναι πάλιν εἰς τοὺς Προσκόπους μας. Ἡ λαμπρὰ ἰδέα τῆς ἐπιστρατεύσεως τοῦ Σώματος πρὸς ἐκτέλεσιν ἀσκήσεων κατὰ τὰς διακοπὰς τῶν ἑορτῶν ἐπέτυχεν πληρέστατα. Πάντες οἱ πρόσκοποι τῶν Ἀθηναϊκῶν ὁμάδων, οἱ μὴ ἐμποδισμένοι ἀπὸ τὴν ἐργασίαν των, ἔσπευσαν νὰ προσέλθωσι πρὸς ἐκτέλεσιν ὑπηρεσίας μετὰ τὴν προθυμίαν καὶ τὸν ἔνθουστον, τὸν ὅποιον πάντοτε δεύουσιν. Ἡ πρώτη ἡμέρα ἤρχισε μετὰ ἓξ ἀρχηγῶν σὺν αὐτοῖς, κατόπιν τοῦ ὁποῦν αἰφνιδίως ἐγέμισεν ἀπὸ αὐτοὺς τοὺς μικροὺς στρατιώτας τὸ ἐπὶ τῆς ὁδοῦ Πανεπιστημίου πεζοδρομίου τῶν Β. Σταύλων, τὸ ὅποιον ἔχει καθιερωθῇ ὡς τόπος τῶν συνήθων συγκεντρώσεων, παραταχθέντας αὐθωρεὶ καθ' ὁμάδας καὶ ἐνομοτίας ὑπὸ τοὺς ἀρχηγούς καὶ ὑπαρχηγούς.

Μετὰ τὴν ἐπιθεώρησιν τοῦ ἑορτοῦ, ὠρίσθη ὡς ὁμάς ὑπηρεσίας ἡ 3η τῶν Ναυτοπροσκόπων Ἀθηνῶν, ἥτις καὶ ἀνέλαθεν ὑπὸ τὴν διοίκησιν τοῦ ὑπαρχηγοῦ Ν. Κοντογιάννη τὴν φρουρὰν τῶν Γραφείων τοῦ Σώματος, ἀναπετάσασα τὴν σημαίαν τῆς ἐπὶ τοῦ οἴκειου ἱστοῦ.

Ἡ λοιπὰ ὁμάδες περιήλθον τὰ διάφορα σημεῖα πόλεως, διὰ νὰ γνωρίσωσι οἱ πρόσκοποι τὰ δημοσία καταστήματα, ὑπουργεῖα, στρατιωτικὰ γραφεῖα, νοσοκομεῖα, κλινικὰς, φιλανθρωπικὰ ἰδρύματα, στρατώνας, πρεσβεῖας κ.λπ. Εἰς ἕκαστον τούτων ἴσταντο καὶ τοῖς ἐγίνετο ἡ δέουσα ἐξηγησις καὶ διδασκαλία ὑπὸ τῶν ἀρχηγῶν. Ἐν τέλει, τοῦ χορηγοῦ αὐτοῦ ἐκπαιδευτικοῦ περιλάττου ἐγθουσιασμένου, ἤρχισαν νὰ ψάλλωσι διάφορα στρατιωτικὰ ᾄσματα ἐν συνοδείᾳ τοῦ παρακολουθοῦντος πλήθους καὶ χειροκροτούμενοι ὑπὸ τῶν ἐκ τῶν ἐξωστῶν καὶ παραθύρων θεωμένων αὐτοῦ.

Τὴν πρωίαν τῆς δευτέρας ἡμέρας ἡ ὁμάς τῆς ὑπηρεσίας ἐχορηγοῦσιν εἰς καταστροφὴν τῶν φαλῶν τῶν καμινῶν τοῦ δασυλλίου Ἀγίου Νικολάου, μετὰ μεσημβρίαν δὲ εἰς ἀσκήσεις μεταφορᾶς τραυματιῶν διὰ στρατιωτικῶν φορείων. Τὴν ἑσπέραν παρέδωκε τὴν ὑπηρεσίαν εἰς τὴν 4ην ὁμάδα, ὑπὸ τὸν ὑπαρχηγὸν Ζαχ. Δημητριάδην, ὑπὸ τῶν λοιπῶν δὲ συγκεντρωθειῶν ἐγκαίρως ἐξετελέσθη στρατιωτικὸς περίπατος μετὰ ἀσκήσεων ἐλιγμῶν ἐξω τῆς πόλεως.

Τὴν τρίτην ἡμέραν, λόγῳ φαίνεται τῆς συνεχῆς βροχῆς, οὐδεμίαν ἄλλην κίνησιν παρετηρήθη ἢ ὁ ἐμπροσθεν τῶν Γραφείων οὐδικὸς βηματισμὸς τῶν μικρῶν σκοπῶν περιτυλιγμένων εἰς τὰ ἀδιάβροχα ἀντισκηνά των.

Τὴν ἑσπέραν παρέλαβε τὴν ὑπηρεσίαν ἡ 8η ὁμάς, ὑπὸ τὸν ὑπαρχηγὸν Σπυρ. Ράγιον, ἐκτελέσασα τὰ ἀνατεθέντα αὐτῇ ἔργα ἐν πλήρει τάξει μετὰ ὅλην τὴν ἀδιάκοπον σχεδὸν βροχήν. Ἀλλὰ φαίνεται, ὅτι καὶ εἰς αὐτὸ τὸ εἶδος τῆς σκληραγωγίας εἶναι συνηθισμένοι οἱ πρόσκοποι ἢ ὅτι γνωρίζουσι νὰ προφυλάσσωνται, διότι τὴν μεσημβρίαν τῆς ἐπομένης ἡμέρας Πέμπτης, τετάρτης τῶν ἀσκήσεων, ἐδεάσθησαν δύο πληρεῖς διμοιρίαι μεταβαίνουσαι μετὰ τῶν σχετικῶν φυλλίδων, καλὰθων καὶ πτυοκαπανῶν εἰς τὸν παρὰ τὴν Ἀκρόπολιν πευκῶνα πρὸς καταστροφὴν τοῦ ἐκεῖ

ἀναφανέντος εἰς μικρὸν εὐτυχῶς ἀριθμὸν ἐχθροῦ τῶν πευκοδένδρων καὶ ἀσκήσεις ἀνορύξεως ταχυοκάπτων.

Τὴν ἑσπέραν παρέλαβε τὴν ὑπηρεσίαν ἡ 9η ὁμάς, ὑπὸ τὴν διοίκησιν τοῦ ὑπαρχηγοῦ Δ. Στεφανίδου.

Τὴν Παρασκευὴν τὴν ὑπηρεσίαν τοῦ Σώματος συνέχισεν ἡ 19η ὁμάς, αἱ δὲ λοιπαὶ ὁμάδες ἡσυχάζοντες εἰς τὰς διαφόρους παρατάξεις τῆς ἡμέρας. Οὕτω ἐν τμήμα ὑπὸ τὸν ἀρχηγὸν κ. Πέτρην κατελήθον εἰς Πειραιᾶ παρετάχθη παρὰ τὴν Βασιλειᾶν Ἐξέδραν καὶ παρακολούθησε τὴν ἐν Πειραιᾷ τελετὴν τῆς καταδύσεως τοῦ Σταυροῦ. Ἐτερον τμήμα ὑπὸ τὸν ἀρχηγὸν κ. Καρατζᾶν, παραμείναν ἐν Ν. Φαλήρῳ, ἀπέδωκε τὰς τιμὰς πρὸς τὴν Α. Μ. τὸν Βασιλέα, Γενικὸν Ἀρχηγὸν τοῦ Σώματος καὶ τὴν Βασιλικὴν Οἰκονομίαν χαιρετίσαν διὰ τοῦ Βασιλικοῦ «Σὺ νίκα Βασιλεῦ», ὑπὸ τὴν διοίκησιν τοῦ ὑπαρχηγοῦ κ. Βιτόρη, ἔχον ἐπὶ κεφαλῇ τὴν φιλαρμονικὴν μουσικὴν, συνόδουσαν ἐκ τοῦ ἱεροῦ Ναοῦ Ν. Φαλήρου εἰς τὴν ἐξέδραν τὴν ἐκκλησιαστικὴν πομπὴν τῆς καταδύσεως τοῦ Σταυροῦ.

Τὰ τμήματα ταῦτα, συγκεντρωθέντα ἐν Ν. Φαλήρῳ περὶ τὴν μεσημβρίαν, ἀνῆλθον εἰς Ἀθήνας καὶ διελύθησαν ἐν τοῖς Γραφείοις.

Τὴν ἑσπέραν παρέλαβε τὴν ὑπηρεσίαν ἡ 20η ὁμάς τῆς Καλλιθέας.

Ἡ Κυριακή, τελευταία ἡμέρα τῶν ἀσκήσεων τῆς ἐπιστρατεύσεως, εἶχον ὁρισθῇ δι' ἡμερησίαν ἐκδρομὴν μετ' ἀσκήσεων ἐκστρατείας, καταυλισμῶν κ.λπ.

Οὕτω συνετελέσθησαν αἱ ὅσον πρωτότυποι τόσον καὶ ἐποικοδομητικὰ στρατιωτικῶν ἡθῶν καὶ προαγωγῆς τῆς αὐτενεργείας ἀσκήσεις αὗται.

Ἦδη, μετὰ τὴν γενομένην κατ' αὐτὰς πρακτικὴν ἐξάσκησιν, προεκηρύχθησαν διὰ τὸν μῆνα Ἰανουάριον ἐξετάσεις ἐπὶ πτυχίοις εἰδικότητος καὶ προαγωγῇ εἰς ἀνωτέρους βαθμούς.

Ὁλόκληρον ὑψαυρὸν δάνετε πτὰ σπῆτια σας

Ω ΓΟΝΕΙΣ

ἀγοράζοντες ὀλόκληρον τὸ πρῶτον ἔτος τῆς

ΝΕΑΣ ΓΕΝΕΑΣ

τοῦ ἀπαρμιλλοῦ περιοδικοῦ τῶν παιδιῶν ποῦ ἐτίμησε διὰ τῆς συνεργασίας Του ἡ Α. Μ. ὁ Βασιλεὺς.

800 μεγάλας σελίδες. — Ἡ να πλῆθος εἰκόνων.

Χαρτῶδες Δρ. ἔξ.

Χρυσῶδες Δρ. Δέκα.

ΓΟΝΕΙΣ

Παρακολουθήσατε τὴν ὕλην τοῦ προσφερόμενου εἰς τὰ παιδιὰ σας διὰ τῆς «Νέας Γενεᾶς» περιοδικοῦ τοῦ ὁποῦν εὐτυχῶς τῆς εὐνοίας καὶ συστάσεως τῆς Α. Μ. τοῦ Βασιλέως μας. Κρίνατε εἰς οἱ ἴδιοι, καὶ ἐγγράψατέ τα.

ΠΑΙΔΙΑ

Σπεύσατε νὰ ἐγγραφῆτε εἰς τὰ περιοδικὰ «Νέα Γενεᾶ» καὶ «Κυριακή» τὰ ὅποια ἐκτὸς τοῦ ὅτι σᾶς παρέχουν τὴν πολυτέλειαν, ἐκλεκτὴν, διδακτικὴν καὶ διασκεδαστικὴν ὕλην τῶν σᾶς προσφερόμενων ἀκόμη καὶ δῶρα ἐκ δύο ἐξ ὧν μὴ ἀπορριπτόμενα ἀξίας 3 δραχμῶν.